

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

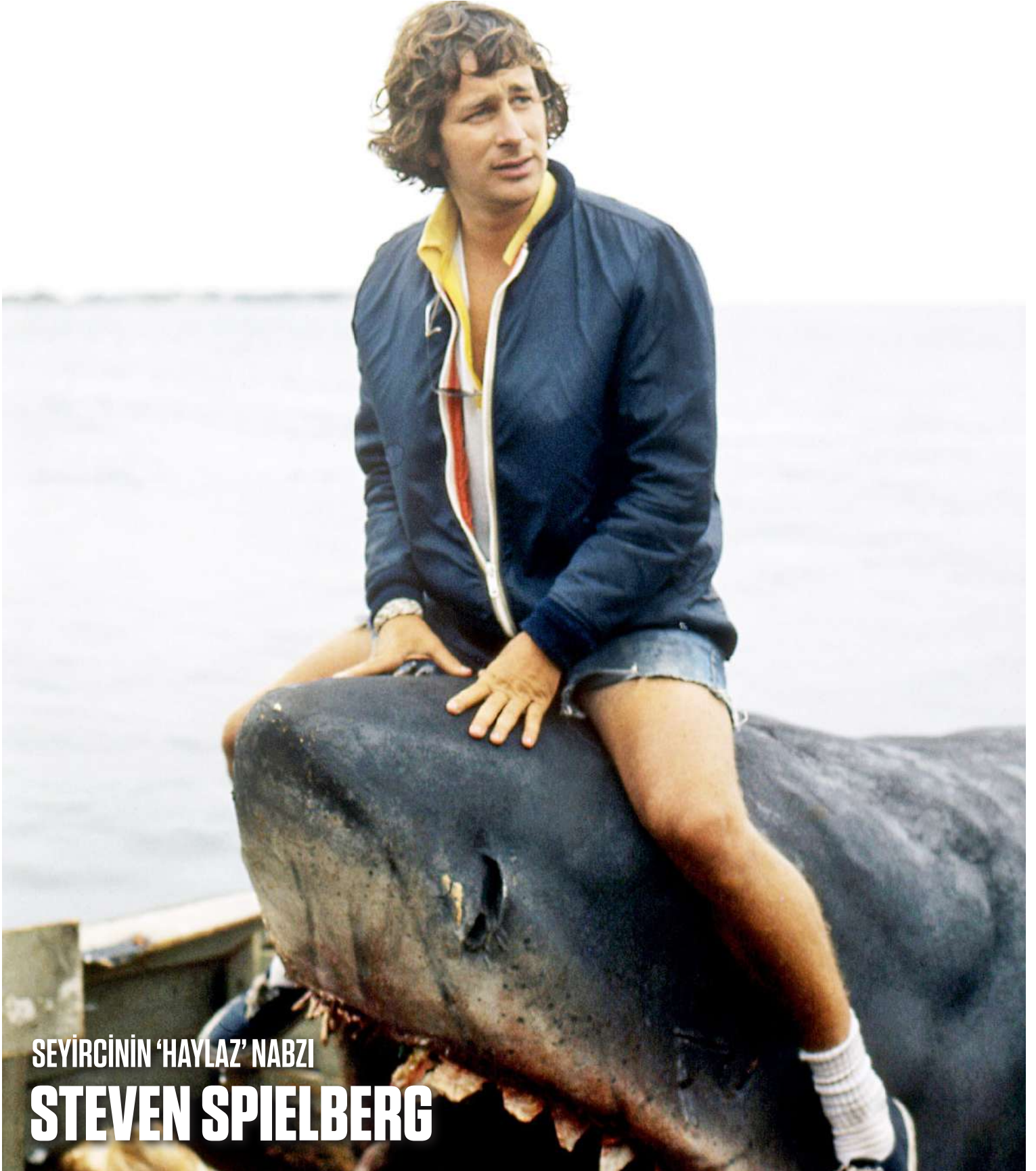
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEYİRCİNİN 'HAYLAZ' NABZI

STEVEN SPIELBERG

21. Gezici festival ön wheels

26 Kasım – 2 Aralık **Ankara**

4 – 7 Aralık **Bursa**

9 – 10 Aralık **Kastamonu**

BULANTI

“GEÇEN HAFTA BOYUNCA EDİRNE SİNEMAYLA YATTI, SİNEMAYLA KALKTI” DEMEK İSTERDİK. BU YIL İLK DEFA DÜZENLENEN EDİRNE ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ, VAKTİYLE OSMANLI’YA BAŞKENTLİK DE YAPMIŞ SINIR KENTİ EDİRNE’DE ‘HEVES’LE

başladı. Basında yer alan haberlere göre 1 milyon liralık bütçeyle yola çıkan festival, en çok da Tony Gatlif’i ağırlayacağı için heyecan yaratmıştı. Ancak festivalin uluslararası jüri başkanlığını yapacak olan ünlü yönetmen Gatlif’in, Paris’te yaşanan terör saldırısında tanıdıklarını kaybetmesi nedeniyle organizasyona katılamayacağı son anda belli olunca, ilk hüsrana açılışta yaşandı. Gatlif, törene üzüntüsünü dile getirdiği bir video göndermişti; yaşananları kınayan, ifade, basın ve yaşam özgürlüğünü şahane cümlelerle savunan...

Festivalin ‘sunucu’su İlker Kurt, video gösteriminin ardından “Dünyada böyle üzücü şeyler yaşanıyor ama şimdi festivalle biraz keyiflenme vakti” minvalinde sözler sarf edince, bu duyarsızlığı karşısında tek tük de olsa tepkiler geldi o gece...

Titizlikle seçilmiş, neredeyse tamamı nitelikli yapımlardan oluşan yerli-yabancı yarışma filmleri hafta boyunca izlenirken, Edirne halkının festivalden çok da haberdar olmadığı anlaşıyordu. Eskişehir’le birlikte en önemli ‘öğrenci kentleri’nden biri olan Edirne’de, festivali takip eden/haberdar olan öğrenci sayısı o kadar azdı ki...

Son aylarda yaptıklarıyla kendini (ve Edirne’yi) gazete haberlerine taşımayı başaran vali Dursun Ali Şahin’in, bürokratların ve yakınlarının icraatlarını her fırsatta dile getirdikleri festival boyunca, ‘sinema’ elbette geri planda kalıverdi. Gösterilen filmler üzerine derinlemesine analizler yapıp, sanat üzerine tartışmak, sinemacı konukların kişisel sohbetlerinde saklıydı.

Edirne’nin Osmanlı’yla olan önemli bağı, camiler, geçmişte farklı kültürlerin burada yaşamış olması sık sık vurgulandı, ancak tüm bunların sinemayla ne ilgisi olduğunu kimse anlamadı.

Kapanış töreni ise, muhtemelen tüm zamanların en büyük ‘komedi’lerinden birine sahne oldu. Açılışın aksine salon bomboş değildi bu kez. Üniversite öğrencileri apar topar ‘konuk’ olarak salona doluşturulmuştu. “Fetih 1453”te II. Murat’ı oynamışlığı da olan İlker Kurt’un kimseyi konuşturmayan, tek kişilik feci sunuculuğuyla izlenen törende, pot kırılmayan an yok gibiydi.

Valiye sahnede ödül verilecekken, ödül verecek kişi olarak yine valinin sahneye davet edilmesi, ulusal jüri başkanı Bicket İlhan’ın “Sokaktaki Adam” filminden söz edilirken “Sokaktaki Kadın” olarak anılması; yine aynı jürideki yönetmen Seyfettin Tokmak’a “Siz hangi filmleri çektiniz?” diye sorulması yeterince utanç vericiyken, devamı da gecikmedi. Jüri üyesi ünlü oyuncu Şenay Gürler’e “Sizi herkes tanıyor, ben de sizin fanınızım, yani ne yapacağız şimdi?” diyen sunucu Kurt, aslında Gürler’i o an orada jüri üyesi olarak değil, festivale şov sergilemeye gelmiş bir aktris olarak algılıyordu sanki. Durmadan konuşan Kurt’a protokolde oturan Edirne Belediye Başkanı Recep Gürkan’ın “Biraz da sanatçılar konuşsun” diye seslenmesi etki etmezken, sahneye ödül almaya gelen “Sesime Gel”in yönetmeni Hüseyin Karabey’in haklı olarak sunucuya benzer sözler sarf etmesi tansiyonu artırdı. Tüm jüriye plaket verilirken Bicket İlhan’ın sahnede öylece unutulması, ‘en iyi film’ ödülünü alan yapıtın “Kar Korsunları” şeklinde telaffuz edilmesi, fiyasko gecenin sayısız utanç anlarından birkaçıydı...

26 Kasım Perşembe gecesi Edirne’de bunlar olurken, tam o anlarda daha geniş çaplı bir utanç daha yaşanıyor. Cumhuriyet gazetesi yayın yönetmeni Can Dündar ve gazetenin Ankara temsilcisi Erdem Gül, ‘casusluk ve terör örgütüne destek’ suçlamalarıyla tutuklandılar. Üstelik gazete önceki hafta, Paris merkezli Sınır Tanımayan Gazeteciler örgütünün Basın Özgürlüğü Ödülü’ne değer görülmüşken...

Çürüme başlayınca bünyeye sirayet etmesi uzun sürmüyor ne yazık ki... Ülkede her şey hızla paçozaşırken, Rusya krizinde dahi her şey yüzümüze gözümüze bulaşmışken, Edirne’nin ve Cumhuriyet’in başına gelenler şaşırtıcı olmasa gerek... Başlığımızı, hissiyatımızı anlatıyor sanırsınız...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** ALİ ULVİ UYANIK, EVRİM KAYA, JANET BARIŞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, CUMHUR CANBAZOĞLU, TUNCA ARSLAN, KAAAN KARSAN, ENGİN ERTAN, FIRAT ATAÇ, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Casuslar Köprüsü (Bridge Of Spies); Uzaklarda Arama;
Sakin Batı (Slow West); Goosebumps: Canavarlar Firarda
(Goosebumps); Diktatör Adolf Hitler'in
Hayatının Esrarengiz Yönleri.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, büyük yazar Haruki Murakami'nin sinemayla
ilişkisine 'ilginç' bir pencereden bakmayı deniyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ang Lee'ye Oscar getiren çarpıcı bir uyarılama: "Brokeback
Dağı" (Brokeback Mountain)... Okan Arpaç imzasıyla.

22 ESRAR PERDESİ

"Casuslar Köprüsü" vesilesiyle Steven Spielberg
sinemasına yeniden bir göz atalım... Murat Özer imzasıyla.

28 TOPAZ

Tito'dan sonraki çöküş yılları: "Yugoslavya'nın Ölümü"
(The Death Of Yugoslavia)... Kaan Karsan imzasıyla.

30 RİNG

Engin Ertan, Yeşilçam'ın iki ayrı döneminden gelen
"Sürtük" ve "Arabesk" arasında bir kapişma başlatıyor.

32 AİLE OYUNU

Yüzündeki Sır (Phoenix); Dope.

34 GENÇ VE MASUM

Michael Fassbender'lı leziz bir kısa film: "Zifiri Karanlıkta
Soygun" (Pitch Black Heist)... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

Altyazı

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

KASIM SAYISI BAYİLERDE

DOKUZ KADIN YAZARIN GÖZÜNDEN

Chantal Akerman

Emin Alper ile Söyleşi: Abluka Altında Şehir

A'dan Z'ye Nanni Moretti: Bir Haylazın Hüzünlü Portresi

Hayal Ülkesi: Westernin İçine Godot Düşerse

Sakin Batı: Yıldızlara Bakan Western

Emine Emel Balcı anlatıyor: Nefesim Kesilene Kadar

+ HEDİYE AFİŞ: ABLUKA

www.altyazi.net

CASUSLAR KÖPRÜSÜ

ORJİNAL ADI Bridge Of Spies
YÖNETMEN Steven Spielberg

OYUNCULAR JTom Hanks,
Mark Rylance, Amy Ryan,
Alan Alda, Austin Stowell,
Sebastian Koch, Dakin Matthews
YAPIM 2015 ABD-Hindistan-

Almanya

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM The Moments
Entertainment

SEYİRCİYİ SOĞUK SAVAŞ
SENDROMUNUN İNSANİ
ETKİLERİNE İKNA EDEN
SPIELBERG, İKİNCİ
BÖLÜMDE, DEFALARCA
BENZERLERİNİ
SEYRETTİĞİMİZ BİR
TAKAS HİKAYESİ
ÖYKÜLÜYOR.

SİNEMADA SOĞUK SAVAŞ YILLARINI, DAHA FAZLA, ABD
SİNEMASININ ANLATTIĞI HİKAYELERLE ÖĞRENDİK. AMERİKAN
HALKININ KENDİNİ GÜVENDE HİSSETMEDİĞİ, HER AN
TEPESİNDE NÜKLEER BOMBALARIN PATLATILACAĞI

korkusuyla algı operasyonlarına açık hale geldiği,
casusluk davalarında öfke ve nefretle hareket
ettiği yıllardı... Bizler de ABD'nin müttefiki
olarak 'bu kış komünizm gelebilir' kaygılarıyla,
Hollywood'un yönlendirmelerinden etkilendik.
Sonra bir gün Berlin Duvarı yıkıldı ve dünya daha
da beter bir gezegen haline geldi.

Doğru; sinema insanlığın ortak sorunlarını
çözemiyor. Ancak, bir film sadece 'film' değildir!
"Casuslar Köprüsü"ne (Bridge Of Spies)
bakmadan önce, Obama'nın 'gezegenin en seçkin
düşünürlerinden biri' olarak tanımladığı,
Polonya kökenli ABD vatandaşı, devlet adamı
Zbigniew Brzezinski'nin (1928-) sözlerini
anımsamalıyız. Le Nouvel Observateur uzun
söyleşide soruyor: "Sovyetler'in Afganistan'ı
işgal etmesini istediniz ve bu nedenle Sovyetler
Birliği'ni provoke ettiniz..." Yanıt: "Bu gizli
operasyon mükemmel bir fikirdi. Ruslar
Afganistan'a sıkışıp kaldı... Sonuçta, Sovyetler'in
çöküşüne yol açan sorunu başlarına yıktık."
Soru: "Radikal İslamcılar desteklediğiniz, eğitip
silah verdiğiniz için hiç mi pişmanlık
duymuyorsunuz?" Brzezinski: "Dünya tarihi için
hangisi daha önemlidir; Taliban-El Kaide mi,
yoksa Sovyetler'in çökmesi mi? Kışkırtılmış
birkaç Müslüman mı, Orta Avrupa'nın
özgürleşmesi mi?"

Pearl Harbor saldırısı sonrası, Japon işgali
için hazırlıklara başlayan Kaliforniyalıları
anlattığı aksiyon güldürüsü "1941" den bu yana,
2. Dünya Savaşı'nın farklı cepheleri ve yönleriyle
ilgilenen Steven Spielberg'in "Casuslar
Köprüsü"nü, Brzezinski'nin sözleri ışığında ele
almak gerekiyor. Film, bir tiyatro olarak
tanımladığı casus takasını, aslında tam bir
satranç olarak sunuyor. Bu oyunda da, Amerikan
aklının, rakip hamleleri başarıyla
değerlendirebildiğini vurguluyor. Nedeni açık:

Aksaklıklar olabilse de, ABD'deki özgürlükler,
teşebbüs hürriyetleri ve adalet, vatandaşların,
analitik düşünüp, cesurca hareket
edebilmelerinin önünü açmıştır. Risk alan
vatansever insanlar, Obama'yı destekleyen
Brzezinski ya da filmin baş karakteri sigorta
avukatı ve politik müzakereci James B. Donovan
(Tom Hanks) gibi zeki adamlar, Soğuk Savaş'ta
yararlılıkları olan 'kahramanlardır'!

Spielberg'in, biçimsel olarak en üst düzeyde
çekilmiş filmini iki bölüm olarak görmek gerekir:
İlk bölüm, 1957 yılında Brooklyn'de yakalanan
İngiliz pasaportlu, ressam Rudolf Abel'in (Mark
Rylance) Rus casusu olarak suçlanması ve
baronun savunma avukatı olarak Donovan'ı
(1916-1970) seçmesiyle geliyor. Sovyetler
Birliği adına casusluk yaptıkları için 1953 yılında
idam edilen karı-koca Rosenberg vakası
tazeyken, Abel için de kamu vicdanında idam
sehpaları kurulur ancak gerçek, Donovan'ın, CIA
ajanına söylediği gibidir: Farklı etnik köken, ırk,
milletlerden oluşan bu ülke vatandaşlarını
Amerikalı yapan anayasa, her şeyin üzerindedir
ve herkes adil yargılanmayı hak etmektedir!

Gerçek olaylardan esinlenerek yazılan
senaryo Coen Kardeşler ve Matt Charman'a ait.
Üçlü, Donovan'ı, çevresinde ve toplumda oluşan
tüm baskılara karşı hukukun ilkelerini, Amerikan
ideolojisini savunan bir adam olarak gayet iyi
tanımlıyorlar. Bir ideal aile babası, esprili, dost...
Cezanın belirlenmesinde yargıcı etkileyebilecek
denli zeki bir taktikçi. Onu, Abel'in casus olup
olmadığı değil, dava ilgilendiriyor.

Seyirciyi Donovan'ın şahsında Soğuk Savaş
sendromunun insani etkilerine ikna eden
Spielberg, ikinci bölümde, defalarca benzerlerini
seyrettiğimiz bir takas hikayesi öykülüyor.
Donovan, duvarın tamamlanmasından hemen
sonra gittiği Doğu Berlin'de, hem Sovyetler, hem
de Doğu Almanlarla, SSCB topraklarında düşen
Amerikan casus uçağının pilotu Francis Gary
Powers (Austin Stowell) ile Abel'i takas etmek
için görüşmelere başlıyor...

**BU FİLME GİRERKEN,
BİR “KÖSTEBEK”
(TINKER TAILOR
SOLDIER SPY)
SEYRETMEYECEĞİMİZİ
BİLİYORDUK DA, BU
DENLİ KAFAMIZA
VURULACAĞINI
TAHMIN ETMİYORDUK!**

Ancak, “Casuslar Köprüsü”nün, özellikle genç seyircilerin zorlanmaması için gayet net yazılan bu bölümü, asıl ‘mesajları’ ihtiva ediyor: Aynı zamanda bir oyun kurucu olan, özgür dünyanın yetiştirdiği kahraman Donovan, öyle hamleler yapıyor ki, imkansız görüneni başarıyor. Doğu Almanya makamlarınca haksızca tutuklanmış Amerikalı bir öğrenciyi de pazarlığa dahil ederek, bir verip iki alma planını işletiyor... Doğu Almanlar’ın Rus korkusunu kullanıyor!

Babası da aynı dönemde bir arabulucu olan Spielberg, yeniden iki bloklu bir dünyanın halklara cehennemi yaşattığı şu günlerde, bağlı olduğu ülkenin üzerinde yükseldiği sağlam temellerin ve ilkelerin nasıl bir güvence olduğunun altını çiziyor. Onun olgunluğundan beklenmeyen biçimde ve ‘kör kör parmağım

gözüne’ ayrıntılarla da, komünizmin baskı, zulüm, yoksunluğundan örnekler veriyor. Yani, bir anlamda Brzezinski’yi onaylıyor. Sürprizleri olmayan filmin sonunda bile, sokakta koşturan Amerikalı çocukların aştıkları çit duvarlarını görünce, aklına bölünmüş Berlin gelerek suratı asılan Donovan karesiyle, aşırı bir milli çabaya girişiyor.

Bu filme girerken, bir “Köstebek” (Tinker Tailor Soldier Spy) seyretmeyeceğimizi biliyorduk da, bu denli kafamıza vurulacağını tahmin etmiyorduk!

Bir kez daha, görüntü yönetmeni Janusz Kaminski, Spielberg’e büyük destek veriyor.

CIA ajanlarının mülayimliği!

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

UZAKLARDA ARAMA

YÖNETMEN Türkan Şoray

UYUNCULAR Mustafa Uğurlu,

Fırat Tanış, Mehtap Bayrı,

Ekin Türkmen, Kaan Urgancıoğlu,

Yağmur Ünal, Goncagül Sunar,

Aslı Samat, Esra Ergün

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Mars (Vadi Film)

TÜRKAN ŞORAY'I UZUN YILLAR SONRA YÖNETMEN OLARAK FİLM SETLERİNE DÖNDÜREN "UZAKLARDA ARAMA", FEMİNİST BİR ÇABA GİBİ BAŞLIYOR. HATIRLI BİR MAHALLE SAKİNİNİN BASKISIYLA ŞEHRİN MERKEZİNDEN UZAKLAR ADLI KASABAYA

sürülen, bir pavyonda çalışan kadınların hikayesini izliyoruz. Pavyon ahalisi, başta kocaları için endişelenen kadınlardan olmak üzere, kasaba halkının tepkisiyle karşı karşıya kalıyor. Yaşanan talihsiz bir olayda gösterdiği dayanışma sayesinde ise onların gönlünü kazanmayı başarıyor.

Başlarda bir tür 'farklı olana övgü' de var, kadınlar arası dayanışma güzellemesi de, "Beynelmilel'i hatırlatan bir şenlikli bürokrasi eleştirisi de... Ancak açılan bütün yollar olabilecek en kötü yere çıkıyor ve film olabilecek en anti-feminist yerde noktalanıyor. Filmin gişe kaygısı güttüğü belli olsa da belli bir özeni koruyacağını düşündüren estetiği de yerini gitgide daha yoğun bir parodiye bırakıyor. Finalde ise akılları zorlayan bir sahtelikle, mümkün olan en yanlış politik tavır el ele vererek filmi bir felakete sürüklüyorlar. Haliyle verilen emeğe, ama en çok da "Vesikalı Yarım"ın Sabiha'sı Türkan Şoray'ın imzasına yazık oluyor.

Senaryosu Onur Ünlü'ye ait olan filmin en kötü tarafı senaryosu. Şoray'ın Onur Ünlü'nün gerçek bir olaydan esinlenerek yazdığı senaryoyu beğenmeyip onu temel alan başka bir senaryo yazdırdığı konuşulan bir şeydi. Filmi izledikten sonra görüyoruz ki, bu gerçekten de Ünlü'nün yazdığı diğer senaryolar içinde bir yere oturmuyor.

Senaryo bir parça daha iyi olsa, en azından ilk yarıdaki ahlaki tavrını devam ettirse, hikaye de, yönetmenlik de, sanat yönetimi ve oyunculuklar da bir başyapıt olmasa da hoş bir gişe filmi izlediğimizi teslim etmemize yetecek seviyede. Ancak pavyon kadınlarının renkli hayatlarına bir güzelleme, olsa olsa iyi niyetli bir

çaba gibi başlayan film, "bu kadınları öldürmeyelim de büyüklük bizde kalsın" mesajıyla noktalanıyor. Elinde silah, 'kötü kadın' olduğunu öğrendiği sevdiğini kovalayan adamı durduruyorsa da, kendinden ve yaptığından zerre kadar utandırmıyor.

Ve bizden söylemesi, önünde sonunda aile içi şiddet ve muhtemelen cinayetle noktalanacak bir evliliğe sevinmemizi bekliyor. Bunu da karakterlerini savrukça bir araya toplayarak yapıyor. Ağızlarına da hem inandırıcılıktan yoksun, hem de dikkatli dinlenirse yapmaya çalıştığı şeyin, yani kötü yola düşmüş kadını kollamanın tersine hizmet eden replikleri tutuşturarak absürt-fantastik-parodik bir biçimde yapıyor.

Gerçekten de Sema Keçik'in canlandırdığı Hamiyet Ana'nın, oğlu Vedat'ın sevdiği kız

**FİLMİN GİŞE KAYGISI
GÜTTÜĞÜ BELLİ OLSA
DA, BELLİ BİR ÖZENİ
KORUYACAĞINI
DÜŞÜNDÜREN
ESTETİĞİ YERİNİ
GİTGİDE DAHA
YOĞUN BİR
PARODİYE BIRAKIYOR.**

Nazlı'yı öldürmesini engellemek için araya girdiği sahnede insanın sinirden kulakları yanyor. Nazlı'yla Vedat el ele tutuşup yola koyulduklarında, perdeye bakmaktan utanıyor, bu vakayı haber vereceğiniz adli bir merci olsun istiyorsunuz.

Her şey tatlıya bağlandıktan sonraki birkaç dakikada ise, mahalleliyle barışıp bir şekilde pavyon sahibinden kurtulan kadınlar, pavyonu bir sinema salonuna dönüştürüyorlar (adını Emek Sineması koyuyorlar) ve bütün kasaba birlikte "Vesikalı Yarım"ı izlemeye başlıyorlar.

"Vesikalı Yarım"ın kırık finali ile "Uzaklarda Arama"nın aşırı mutlu sonu kıyaslanarak, ikincisinin bir masal olduğu, bazı şeylerin mazur görülmesi gerektiği söylenebilir.

Oysa tam tersi: Lütfi Akad'ınki, bir araya gelmesi mümkün olmayan, bir araya gelmeyi

bilmeyen, birbirlerini öldürmeye kalkacak kadar karmakarışık olan iki insanın, bir an bile olsa birbirlerine değebildiklerini söyleyen iyimser bir hikayedir.

Sabiha'nın filmin sonundaki boynu bükük bakışları kulağımıza bir masal tatlılığıyla "bir insan bir insanı kendinden çok sevebilir" diye fısıldar. Türkan Şoray'ın sözde mutlu sonu, çürümüş ahlakımızın kavuşan sevgililerin bile yakasından düşmediğini söylüyor zehirli bir dille. "Uzaklarda Arama" bir masal olduğu için değil, bir masal olmayı başaramadığı için kötü bir film.

İnsanda "Vesikalı Yarım"ı tekrar izleme arzusunu tetikliyor.

Bazı oyuncuların performanslarına sahiden yazık oluyor.

**TÜRKAN ŞORAY'IN
SÖZDE MUTLU SONU,
ÇÜRÜMÜŞ
AHLAKIMIZIN
KAVUŞAN SEVGİLİLERİN
BİLE YAKASINDAN
DÜŞMEDİĞİNİ
SÖYLÜYOR ZEHİRLİ
BİR DİLLE.**

SAKİN BATI

ORİJİNAL ADI Slow West

YÖNETMEN John Maclean

OYUNCULAR Kodi Smit-McPhee,

Michael Fassbender,

Ben Mendelsohn, Caren Pistorius

YAPIM 2015 İngiltere-Yeni

Zelanda

SÜRE 84 dk.

DAĞITIM Bir Film

**DERİNDE MİZAHIN
WESTERN
TORTULARINA
BÜRÜNDÜĞÜ, ZAMAN
ZAMAN DA İNGİLİZ
EDEBİYATINA
SELAM VEREN
KENDİNE ÖZGÜ
BİR YAPIM.**

WESTERN SINEMASININ ÖZÜ 70'LERE DOĞRU KAYBOLDUĞUNDA İÇİNDEN BAŞKA BİR WESTERN TARZINA İLHAM VEREN BİR YAPI ÇIKTI. BU TARZ SAM PECKINPAH'TA NOSTALJİYE SAYGI DUYSA DA KLASİK

western'in bitişinin habercisi, çağdaş ve karamsar bir yorumu gibiydi. 1800'lerin hikayesi 1980 ve sonrası için cezbedici olmasa da ilham verici olmuştur.

İskoç müzik grubunun solisti John Maclean'ın çektiği 2015 yapımı "Sakin Batı" (Slow West) İskoçya'dan Batı'ya uzanan hüznü bir aşk hikayesi gibi görünebilir başta. Fakat derinde mizahın western tortularına büründüğü, zaman zaman da İngiliz edebiyatına selam veren kendine özgü bir yapım. Jay daha tüyü bitmemiş bir genç ama aşık. Onu İskoçya'dan 1800'lerin vahşi batısına, Amerika'ya getiren de bu coşkulu aşk. Atının üstünde yalnız ve romantik bir kovboy değil tam tersine İskoçya'da aristokrat bir aileden. Aşkı Rosa'yla ayrı düşmesinin yegane sebebi de bu sınıfsal farklılık. Jay cesaretini toplayıp büyük bir inançla Amerika'ya gelse de yolunu bulmak için elinde sadece derme çatma bir rehber var. Batıya, daha da batıya gitmek için silaha değil de kitaba sığınmış, bu yüzden de karşına çıkabilecek tehlikelerden habersiz. Silas karşısına çıktığında bocalasa da hayatta kalmak için parayla da olsa rehber ihtiyacı olduğu gerçeğini görmezden gelemiyor.

Genel çevre, uzun plan çekimlerle uçsuz bucaksız ve kontrolsüz görünen vahşi Batı, tipik western türünü anımsatsa da karşılaştığımız karakterler pek tipik değil. Vahşi Batı'da düzen kurulmak üzere ama yine de birkaç kanunsuz kalmış, onlardan biri de Silas. Silas başta Jay'e sadece parayla rehberlik ediyor gibi görünse de gördüğü bir ilan filmin merkezini ve aşk hikâyesini başka bir yöne çeviriyor. Jay'in uğruna başına ne geleceğini bilmeden yollara düştüğü

Rose bir kanun kaçağı ve aranıyor. Zaman zaman çok ince ve stilistik bir biçimde geçmişe gidiyor Rose ile Jay'i bağlayan şeyin ne olduğunu da anlamaya çalışıyoruz. Silas'ın Rose'un başına 2000 dolar konulduğunu ve Jay'in kendisini ona götürebilecek tek kişi olduğunu bilmesi Silas ile Jay'in bir Western ikilisi olmasına kadar gidecek olan süreci başlatıyor.

Jay'in masumiyeti, vahşi batının içinden çıkan iyimserliği, eline silah alıp o silahın günahına bulaşmış olsa da onu bütün bu vahşi coğrafyadan ayrı kılıyor. Silas ise kanunsuz olmanın tadını biliyor ama filmin kötü kanunsuzu Werner de onun kalemi değil. Jay Silas'ın hayatına kendiliğinden, öylesine girmiş gibi görünse de aslında farkında olmadan o'na bir şefkat eli sürüyor.

Silas'ın onu bu denli takip etmesi, rehberi

olması başta parayla kurulmuş bir ilişki, Silas daha sonra bu kez Rose'a ulaşmak için Jay'le yollarını ayırmıyor. Elinde pusulasıyla yıldızlara bakarak yönünü bulan Jay ise daha naif. Bunu bilmiyor. Silas'a "niye yardımına ihtiyacın olduğunu, neden benimle geldiğini biliyorum" dediğinde Silas'ın ifadesinde sakladıklarını görecektir mi gibi bir anlık bir tereddüt oluyor önce. Jay sonrasında "yalnızsın çünkü yalnız bir adamsın" deyiveriyor. Bu belki de Silas'ın bugüne kadar anlamadığı, farkında olmadığı bir şey. O an Silas için sıradan birkaç dakikadan ziyade yoğun, yaşanmış bir katman.

Vahşi Batı'da insanlar yollarını pusulaya, yıldızlara ya da bir rehberle bakarak bulmuyor. Burada hayatta kalmanın başka türlü yolları var. Şiir okuyan, yıldızlara bakan Jay için burası tanımadığı, vahşi bir yer. Kodi Smit-McPhee

Jay'in ince romantizmini şaşkınlıkla karışık cesaretini çok iyi yansıtıyor. Michael Fassbender de Jay'le birlikte kendini yeniden tanımaya başlayan Silas'ı gerçekçi kılıyor.

"Sakin Batı" ekonomik hikaye anlatımı, kırılma noktaları ve sonuna doğru giden süreçte görüntünün ve müziğin mükemmel uyumuyla lezzetli bir seyirlik. Amerikalıların Kızılderilileri yerlerinden ettiği gerçeğini de kısa bir dönemeçle de olsa es geçmiyor. John Maclean'ın geçtiğimiz yıl Sundance'de jüri özel ödülünü alan bu ilk uzun metrajı sonraki filmlerine dair merak uyandırıyor.

Filmin mizah yanı epey güçlü, ironik bir tat bırakıyor.

Rose karakterini biraz daha tanıyabilirdik.

**"SAKIN BATI" EKONOMİK
HİKAYE ANLATIMI,
KIRILMA NOKTALARI
VE SONUNA DOĞRU
GİDEN SÜREÇTE
GÖRÜNTÜNÜN VE
MÜZİĞİN MÜKEMMEL
UYUMUYLA LEZZETLİ
BİR SEYİRLİK.**

GOOSEBUMPS: CANAVARLAR FIRARDA

KENDİ DİLİNDE 'TÜYLERİN ÜRPİRMESİ' ANLAMINA GELEN "GOOSEBUMPS"IN FİLMİN TÜRKÇE ADINA TRANSFER EDİLİP kullanılması nereden çok ünlü bir kitap serisinin ismini taşıması. Evet; "Goosebumps", çocuk edebiyatının Stephen King'i diye nitelenen R.L. Stine'in doksanlı yıllarda küçükler için yazdığı korku, vahşet romanları serisi.

Büyük puntolar içeren, kısa ama vurucu öykülerden oluşan, kolay okunan bu kitaplardaki serüvenler, ardından bir de TV dizisi haline getirilince dünya çapında ünlenmiş ve Türkçe dahil ("Korku Gecesi" adıyla) 32 dile çevrilen yapıtlar 400 milyondan fazla alıcı bulmuş. Bazı kaynaklara göre bu sayı Harry Potter'dan sonra tüm zamanların en fazla okunan çocuk romanlarını işaret ediyor.

Tabii video oyunu da en çok rağbet görenler arasında hâlâ.

O günlerden beri sinemanın peşinden koştuğu bu seri, sonunda yönetmen Rob Letterman tarafından, gecikmeli de olsa beyazperdeye aktarılmış ve Letterman da, birlikte "Gulliver'in Gezileri"ni (Gulliver's Travels) yaptığı Jack Black'e başrolü vermiş; iyi de etmiş.

Güldürü ustası Black tek başına filmi sürükleyerek yine vasatı çok aşan bir iş ortaya koyuyor doğrusu...

Tat olarak "Jumanji"ye yakın duran "Goosebumps: Canavarlar Firarda"nın öyküsü de kitaplarındaki gibi basit; Zack Cooper (Dylan Minnette) adlı genç, öğretmen annesinin büyük şehirden müdür olarak tayin edildiği küçük kasabaya çok gönülsüz geliyor. Önceleri her şey çok sıradan; ama kısa süre sonra tanıştığı komşu kızı Hannah (Odeya Rush) ile çok iyi anlaşınca ve bir de aşk meşk başlayınca hayatı bambaşka bir hal alıyor.

Kızın babası tüm zamanların en iyi çocuk kitapları yazarlarından biri kabul edilen R.L. Stine (Jack Black).

Ancak adam dengersiz ve sorunlu; Hannah'yi sürekli kontrol altında tutma peşinde. Zach yan evdeki bu tuhaf yazar hakkında bir şeyler

öğrendikçe daha da kuşkuluyor ve Stine'in çok tehlikeli bir sırrı olduğunu keşfediyor.

Şöyle ki; yazar kabuslarının esiri olmuş durumda ve öykülerindeki canavarları gerçek kabul edip onları kitaplarına hapsederek okurlarını korumaya çalışmakta. Meraklı Zack, yazarın kitaplarındaki bu yaratıkları kazayla serbest bırakınca film asıl o zaman başlıyor ve kukla Slappy, canavar maskeli kız, cüceler, zombiler, kurt adam, dev böcek, diğerleri kasabanın sokaklarını savaş alanına çeviriyor...

Film tam olarak serinin bire bir beyazperdeye aktarılması ya da adaptasyonu değil; başrole kitapların yazarı Stine'i koyarak, kitapların hepsinden birer tutam serüven seçerek bir toparlama yapılmış ve bununla özgün bir senaryo yaratılmış.

Baştan beri çocuklara yönelik korku dedik ama, filmin tam olarak miniklere seslendiği söylenemez; büyüklerin de tüylerini ürpertecek korku sahneleri az değil.

Toparlarsak; film öyle Oscar'lık filan görünmüyor; buna karşın türünde klasikleşme olasılığı var. Tabii Türkiye'de ne derece ilgi göreceği de meçhul; çünkü Batı'da Cadılar Bayramı gibi özel tarihler için üretilen bu tür filmlerin bizde zamansal karşılığı olmadığından sadece sinemasal ağırlığı ya da anlattığı önem taşıyor.

Baştan sona çok çok başarılı görsel efektler, kısa vurucu espriler, aşırı hızlı aksiyon, bol canavarlar yardımıyla hoş vakit geçirtebileceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Filmin salonlarda 3D seçeneğinin de bulunduğu ekleyelim.

Bir not ilave edelim; yapımcı şirket Sony, daha birinci film Avrupa'da gösterime girmeden ikincisini hazırlamaya başladığını duyurdu; tabii Jack Black'li başrolle.

Filmin zanaatı aşırı sanata bulaşmış görsel efekt zenginliği üst düzeyde.

Çılgın tempo yer yer görselliği ve konuyu zedeleyip izlenirliği zora sokuyor.

ORJİNAL ADI Goosebumps

YÖNETMEN Rob Letterman

OYUNCULAR Jack Black,

Dylan Minnette, Odeya Rush,

Ryan Lee, Amy Ryan, Halston Sage

YAPIM 2015 ABD-Avustralya

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**ÇOCUKLARA YÖNELİK
KORKU AMA, TAM
OLARAK MINİKLERE
SESLENDİĞİ
SÖYLENEMEZ;
BÜYÜKLERİN DE
TÜYLERİNİ
ÜRPERTECEK KORKU
SAHNELERİ AZ DEĞİL.**

DİKTATÖR ADOLF HİTLER'İN HAYATININ ESRARENGİZ YÖNLERİ

YÖNETMEN Müjdat Gezen
UYUNCULAR Müjdat Gezen,

Aysun Ergin, Cengiz Gezgin,
Mustafa Barış Taşkın, Ömer Köse

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Özen Film
(MG Film Prodüksiyon)

**PIYASA KOMEDİLERİNİN
ÇOĞUNDAN İYİ BİR
MALZEMESİ OLSA DA, ÇOK
ZAYIF BİR SİNEMAYLA,
İŞLENEMEMİŞ NE YAZIK Kİ.**

FİLMİN GÖRKEMLİ ADINI VE MÜJDAT GEZEN'İN SENARİST, YÖNETMEN, BAŞROL OYUNCUSU OLARAK İSMİNİ GÖRÜNCE, bolca güncel politik göndermeyle dolu bir film olduğunu sanmak mümkün. Ama “Diktatör Adolf Hitler’in Hayatının Esrarengiz Yönleri”, politik ve güncel göndermeleri de olmakla birlikte, esasen film çekmek üzerine bir acıklı güldürü, dahası, Yeşilçam emektarlarına gönderilmiş bir selam.

Gezen’in kendisinin oynadığı Muammer Çetintaş, yüzlerce filmde çalışmış, yönetmen yardımcılığı yapmış bir sinema emekçisi. Hayali olan yönetmenliği gerçekleştirmek için evini ipotek ettirir ve kolları sıvar. Senaryo, Hitler’in bilinmeyen bir sevgiliyle ilişkisi hakkındadır. Bütçeyi denkleştirmekte zorlanır. Az parayla, kostümü, teknik ekipmanları ve karşılarına çıkan sorunları yaratıcı çözümlerle halletmeye çalışırlar, bu arada da Çetintaş “İşte Yeşilçam böyledir” gibi duygusal konuşmalar yapar. Bir ara polis filmle ilgilenir, ama biraz takip ettikten sonra izlemekten vazgeçer. Film biter, Çetintaş’ın

yıllardır görmediği oğlu yurt dışından gelir, hatta Amerikalılar filmi alır ama yeteneksiz yönetmen, kendi ifadesiyle ‘istediği alkış’ alamamıştır.

Sevimli bir fikir, orası kesin. Ama filmin derdi çok. Sürekli açıklanan ve gereksiz sahneler (zaten anlaşılmış olan şeyler hakkındaki onlarca telefon konuşması gibi), modası geçmiş ve zayıf espriler (şişman ya da kadınsı karakterlerin abartısı gibi), öğretmen edasıyla verilen mesajlar (“Tabii ki de”, “aynen” denmemesi uyarısı, yoldan geçerken “Üçüncü köprü için amma ağaç kesmişler” repliği gibi)... Her düzeyde seyirciyi çekme ve bir şeyler anlatma amacıyla yapıldıkları belli ama ustaca düşünülerek filme yedirilmedikleri için işlemiyor. Piyasa komedilerinin çoğundan iyi bir malzemesi olsa da, çok zayıf bir sinemayla, işlenememiş ne yazık ki. İsteddiği alkış alması olası görünmüyor.

Müjdat Gezen başta, öğrencileri de dahil, oyunculuk filmin görece en başarılı yanı.

Öğrencilerinin misafir oyunculukları hoş olurdu, yan karakterler -hele oğlu!- havada kalmasaydı.

CASUSLAR KÖPRÜSÜ

GOOSEBUMPS: CANAVARLAR FIRARDA

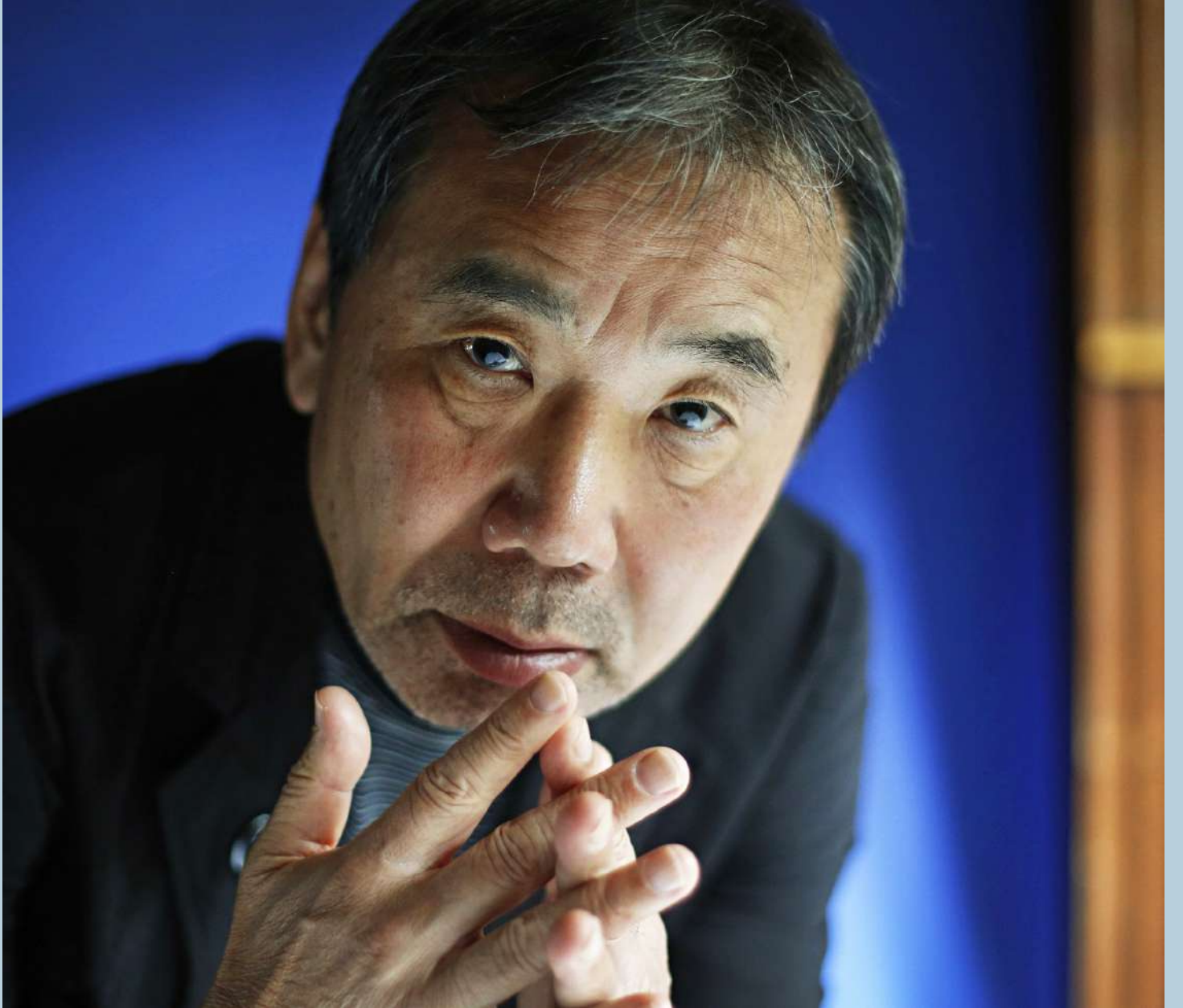
SAKİN BATI

UZAKLARDA ARAMA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
CASUSLAR KÖPRÜSÜ / BRIDGE OF SPIES	★★★			★★★		★★★★★	
DİKTATÖR ADOLF HİTLER'İN HAYATININ ESRARENGİZ YÖNLERİ							
GOOSEBUMPS: CANAVARLAR FIRARDA / GOOSEBUMPS	★★			★★			
SAKİN BATI / SLOW WEST		★★★★		★★★★	★★★★		
UZAKLARDA ARAMA	★			★★★★	★★	★★★★	
ABLUKA	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	
AÇLIK OYUNLARI: ALAYCI KUŞ BÖLÜM 2	★★			★★	★★	★★	
AFAÇANLAR TAKIMI: BÜYÜK YARIŞ	★★						
ALİ BABA VE 7 CÜCELER	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★
ANNEM / MIA MADRE		★★★★		★★★★★	★★★★		
CİN KUYUSU	★						
ÇOK PIŞMIŞ / BURNT	★★		★★★★	★★★★			
GİT BAŞIMDAN				★		★★	
GİZEMLİ GERÇEK / SECRET IN THEIR EYES				★★	★★		★★★★
GİZLİ DOSYA / TRUTH	★★★★★			★★★★★	★★★★		
GÜNEŞ TEPEDEYKEN / ZVIZDAN					★★★★		
HAYAL ÜLKESİ / JAUJA	★★★★	★★★★			★★★★		★★★★
HAYATIN KIYISINDA / BY THE SEA				★★	★★		★★★★★
İÇİMDE AKAN NEHİR	★						
KARİYER	★						
NEFESİM KESİLENE KADAR		★★	★★★★	★★★★	★★★★		
SNOOPY VE CHARLIE BROWN: PEANUTS FİLMİ				★★★★★			
SPECTRE	★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
DOPE							
YÜZÜNDEKİ SİR / PHOENIX	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	

'RENKSİZ' MURAKAMI'DEN 'RENKLİ' ELVIS'E

Haruki Murakami'nin son romanı “Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları”, öncekilerde olduğu gibi filmleri de ilginç ayrıntılar haline getiriyor. Bu kez söz edilen film ise bizde “Las Vegas'ta Aşk” olarak bilinen, Elvis Presley'li “Viva Las Vegas” (1964).

DÜNYA EDEBİYATININ SON 10 YILINA DAMGA VURAN, “JAPONYA'YA DAİR BİLDİĞİNİZ HER ŞEYİ UNUTUN!” MOTTOSUYLA OKUNAN JAPON YAZAR HARUKI MURAKAMI'NİN DİLİMİZE ÇEVİRİLEN TÜM

kitaplarını okudum. Sekizi roman, ikisi anlatı yapısındaki bu 10 kitap, kendisi de iyi bir maraton koşucusu olan Murakami'nin okurunu da maratoncu gibi görmek isteğinin sonucu olsa gerek, toplam 4670 sayfa ediyor. Ve inanın, kendi adıma söyleyecek olursam, özellikle de romanlar, “Hiç bitmesin” duygusuyla okunuyor.

Usta yazarın Türkiye'de yayımlanan son romanı “Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları”nı da aynı duyguyla bitirdiğimi baştan belirteyim. Dostluk, yalnızlık ve dışlanmışlık üzerine son derece etkileyici bir roman olan “Renksiz Tsukuru...”, adını, örneğin “İmkânsızın Şarkısı”nın Beatles'in bir parçasına dayanması gibi müzikten, Franz Liszt'in bir yapıtından, “Hac Yılları”nın “Vatan Hasreti” bölümünden alıyor. Ki bu bölüm ‘hasret’, ‘sıla özlemi’ içeren oldukça ‘basit’, piyanonun neredeyse tek elle çalıştığı bir yapıda.

Tokyo'da çalışan ve uzmanlık alanı tren istasyonları olan mühendis Tsukuru, bir zamanlar çok iyi anlaşıp tam bir ekip oluşturduğu dört lise arkadaşı tarafından aniden dışlanmış ve yıllarca bunun acısını çektikten sonra bu terk edilmiş nedenini öğrenmeye, bunun için de Finlandiya'ya kadar uzanacak bir tür ‘hac yolculuğu’na çıkmaya karar verir.

Her Murakami romanında olduğu gibi sırasıyla müzik, sinema, yemek-içmek, yolculuk ve cinsellikle de alabildiğine zenginleşen “Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları”nda önemle söz edilen film ise bizde “Las Vegas'ta Aşk” olarak bilinen “Viva Las Vegas”.

George Sidney'in 1964'te çektiği iyi cinsinden eğlenceli bir Elvis Presley filmi

olan ve Presley'e Ann-Margret'in eşlik ettiği “Las Vegas'ta Aşk”ın şarkısı da oldukça meşhur tabii ki. Filmde Elvis, otomobil yarışına katılmak için Vegas'a gelen ve başta aracın bozulması olmak üzere bir sürü terslikle karşılaşan, garsonluk yapmak zorunda kalan ama hayatının aşkını da bulan yakışıklı delikanlı Lucky Jackson'ı canlandırıyor.

Film ve aynı adlı şarkının romandaki rolleri ise şöyle... Tsukuru, 16 yıl sonra eski arkadaşlarıyla yüzleşmek için memleketi Nagoya'ya gittiğinde zengin bir işadamı olan Oumi, yani ‘Mavi’yi işyerinde ziyaret eder ve bir süre sonra arkadaşının cep telefonu melodisinin “Viva Las Vegas” olduğunu duyar. Dışarı çıkıp yürüdüklerinde aralarında şöyle bir konuşma geçer:

- Baksana, telefon melodisi olarak neden “Viva Las Vegas”ı seçtin?

Mavi güldü. “O filmi hiç izledin mi?”

- Çok eskiden, televizyonda bir gece yarısı yayınında denk gelmişim. Başından sonuna kadar izlemiş değilim gerçi.

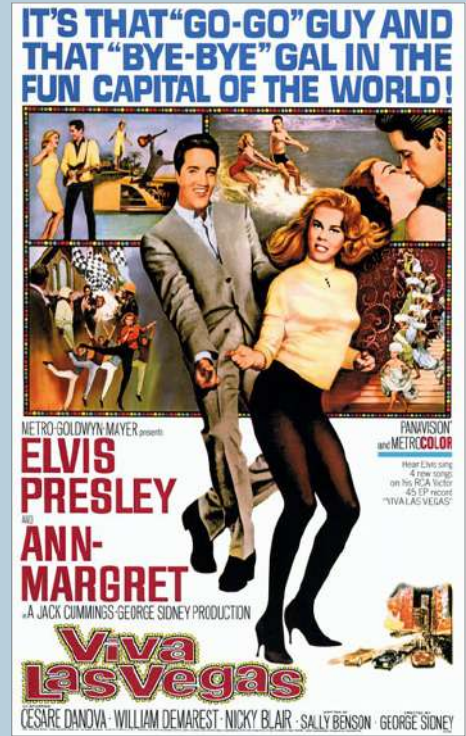
- Saçma bir film, değil mi?

Tsukuru ne düşündüğünü belli etmeyecek şekilde gülümsemeye çalıştı.

Mavi devam etti:

- Üç yıl önce, üstün başarılı satış elemanı olarak, Las Vegas'ta yapılan Amerika Lexus Pazarlamacıları Konferansı'na davet edildim. Konferans dediysem de ödül gezisi gibi bir şeydi. Toplantılar öğlene kadar bitiyor, öğleden sonraya bir tek içki ve kumar kalıyordu. Orada, sanki “Viva Las Vegas” şehrin tanıtım müziği gibi, her yerde çalınıyordu. Rulette tesadüfen büyük voliyi vurduğumda da fonda gene bu müzik çalıyordu. O günden beri bana şans getiren uğurum oldu.

Murakami romanında “Star Wars”tan,

“Zor Ölüm”den (Die Hard) de bahsediyor, “izlemeyi aklından bile geçirmediği bir filmi izleyerek zaman öldürdü” diyor...

Romanı okuduktan sonra filmi bir kez daha seyrettim. Yıllar önce, beş altı yaşlarındayken İzmir'de dedemle birlikte seyretmiştik. Daha doğrusu, niyetimiz başka bir filmken yanlışlıkla bu filme girmiş ve uğradığım hayal kırıklığı sonucu dedeme o günü dar etmişim. Yaklaşık 46-47 yıl sonra tekrar seyredince çok daha sevdim tabii ki! Elvis'in “Viva Las Vegas” söylerken dans etmesi muhteşemmiş gerçekten.

Unutmayın, Murakami romanlarının sizi nelerle karşılayacağını, nerelere götüreceği hiç belli olmaz...

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BROKEBACK DAĞI

Bundan tam on yıl önce sinema gündemine bomba gibi düştü **“Brokeback Dağı” (Brokeback Mountain)**.

O güne dek underground sinema ya da bağımsız filmlerde ele alınan **erkek eşcinselliği**, bu kez yürek sızlatan bir aşk öyküsünde, bütün çıplaklığıyla perdeye yansıyor ve **Oscar’larda** yarışıyordu.

Ang Lee’nin yönettiği, **Jake Gyllenhaal** ve **Heath Ledger’ın** başrolleri paylaştıkları bu unutulmaz yapıt, Hollywood’un o tarihten itibaren konuya bakışında elini rahatlatacak bir hamleydi aynı zamanda.

1993’TEKİ İKİNCİ UZUN METRAJLI “DÜĞÜN YEMEĞİ”NDE (XI YAN) GAY DÜNYASINDA EĞLENCİLİ BİR ŞEKİLDE GEZİNER, DAHA SONRA YAPTIĞI “AŞK VE YAŞAM” (SENSE AND SENSIBILITY), “BUZ FIRTINASI” (THE ICE STORM), “KAPLAN VE EJDERHA” (WO HU CANG LONG), “HULK”, “Pİ’NİN YAŞAMI” (LIFE OF PI) GİBİ TÜR OLARAK BİRBİRİNE HİÇ benzemeyen ama hepsi de usta işi filmlerle günümüzün en saygın yönetmenlerinden biri haline gelen Ang Lee, daima hikayelerine kattığı ‘insan doğası’na dair sözlerini “Brokeback Dağı”na da fazlasıyla yedirir.

Pulitzer ödüllü Annie Proulx’un kısa hikayesinden uyarlanan yapıt, Ang Lee’nin popüler kültürle sanat arasında kurduğu köprülerin temize çekilmiş halidir. Aynı zamanda eşcinsel sinemanın en çok ses getiren örneğidir. Film 1963 yılında, Wyoming’deki Brokeback Dağı’nda kovboyluk yaparken birbirlerine aşık olan Ennis Del Mar (Heath Ledger) ile Jack Twist’in (Jake Gyllenhaal) yıllara yayılan hikayesini anlatır. Ennis ve Jack aynı anda başvurdukları işe beraber alınırlar ve ıssız Brokeback Dağı yamaçlarında koyun güderler. Bu esnada iki erkek arasında arkadaşlık gelişmeye başlar. Birbirlerini yakanırken, giyinip soyunurken çıplaklık gören iki genç adam, sonunda bir gece ilişkiye girer. Bu kadınsızlıktan, abazanlıktan ya da çaresizlikten yaşanan bir şey değildir. Hetero-erkekliklerine toz kondurmak istemeseler de, bal gibi birbirlerinin çekim gücüne dayanamayıp, bile isteye seks yapmışlardır.

Ancak dönem, muhafazakar bir toplumda eşcinselliğin asla kabul görmediği bir dönemdir. Kamp dönüşü yolları ayrılan Ennis ve Jack, zaman içinde evlenip çocuk çocuga karışır. Jack’in eşi Lureen (Anne Hathaway) daha çok iş odaklı bir kadinken, kocası Ennis’le mutlu olmaya çalışan Alma (Michelle Williams), ömür boyu unutamayacağı gerçeklere tanık olur. Aradan dört yıl geçmiştir. Jack, Ennis’e bir kart gönderir ve onu ziyaret etmek istediğini söyler. Karşılaştıkları anda hasretle birbirlerini öperlerken, Alma ikisini de görür.

Biri çiftçi, diğeri rodeo kovboyu olan bu iki adam, farklı karakterlerine rağmen birbirlerine bağlanmışlardır artık. Ömür boyu ‘senede bir gün’ tadında sürecek ilişkileri boyunca kopmalar, kavgalar yaşansa da, iki aşık Brokeback Dağı’nda periyodik olarak buluşmaya devam eder. Vaktiyle eşcinsel ilişki yaşadıkları için öldürülen iki erkeğin hikayesini biliyor olsalar da, gözlerden irak yaşadıkları ve asla karşı duramadıkları bu tutkulu aşka nokta koyamazlar.

Filmin kuşkusuz en önemli yanı, bugün halen süregiden bir anlayışı tümünden reddediyor oluşudur. Yani; erkekleri kadınlaştırmadan, aralarındaki aşkı en doğal ve ‘normal’ haliyle seyirciye yansıtabilmesi. Ennis de, Jack de, hemen her gün çevrenizde karşılaşılabileceğiniz, evli barklı, yeri geldiğinde sert hatta ‘ağır abi’ modunda iki erkek. Filmler ve

diziler genelde eşcinselleri efemine, kadınsı tavırlara sahip erkekler olarak tarif ederken, Ang Lee bu yapıtında asla o kolaycılığa kaçmaz. Daha net söylersek, misal “Zenne” filmindeki yarı kadın-yarı erkek eşcinsellerle hiç alakaları yoktur Ennis ve Jack’in...

Burada elbette bugün halen pek çok toplumda Ennis ve Jack gibi yaşayan milyonlarca erkeğin var olduğunu belirtmek gerekiyor. Belki de tıpkı 60’ların Amerikası’ndaki gibi, toplumların aşırı muhafazakar olmasında bunun etkisi çok fazla.

“Bu bir aşk hikayesi... Aşksız başlayan ama asla bitmeyecek bir aşkla sona eren...” cümlesiyle belki en doğru tarifini bulan “Brokeback Dağı”, Ang Lee’nin elinde her cinsel yönelimden insanın canını acıtacak dev bir aşk hikayesine dönüşüyor. Hemcinsler arasındaki cinsel çekimi öne çıkaran onca filmde sonra tamamen duygulara yönünü çeviren yapıt, öte yandan aşkın, cinsiyetle pek de alakası olmadığını dile getiriyor.

Bundan on yıl önce sinemaseverlerin gündemine bomba gibi düşmesinde ve herkes tarafından merak edilip izlenmesinde bunun önemi büyük. Daha çok heteroseksüel ya da açıkça ifade edersek ‘homofobik’ erkek seyircinin ‘malum’ tepkilerle izlemeyi reddettiğini ya da izlerken seks sahnelerinde kahkahalara boğulduğunu bilmek için kahin olmaya gerek yok. (Ülkemizde o dönem “Kayış Dağı” ve “İbne

Kovboylar” Türkçe adlarıyla korsan tezgahlarında satıldığını anımsatalım.) Ancak tüm önyargılarını kenara bırakıp karşısına geçildiğinde, derin bir hüznün ve empatiyle izlenebilen bir yapıt “Brokeback Dağı”. Nitekim Oscar’larda en iyi film adayı olup yönetmen, uyarlama senaryo, müzik dallarında bu ödülü kucaklaması, aynı zamanda filmlerin insanların bakış açısını değiştirebilmekteki muazzam gücünü de ispatlıyor. Üstelik Hollywood ana akım sineması ve yıldızlarıyla... Sadece, içgüdülerini ve gerçek duygularını reddedip toplumun öğrettiği gibi yaşamak zorunda kalan erkeklerin değil kadınların da dramını görüyoruz filmde. Belki rakibi kadın olsa, nasıl mücadele edebileceğini daha kolay çözecek olan Alma (ya da Lureen), kocasının bir erkekle yaşadığı aşk karşısında eli kolu bağlı kalıyor. Bilmediği, tanımadığı ve asla anlayamayacağı bir evrenin kıyısında çaresiz susmayı yeğliyor.

22 Ocak 2008’de henüz 28 yaşında hayata veda eden Heath Ledger’in hayatının performanslarından birini sergilediği filmle ilgili o dönem yapılan ‘aslında klişe bir aşk öyküsü’ türünden sataşmalar da, sanırız eşsizlik’te yer alan şu cümlede cevabını buluyor: “Biz ne zaman heteroseksüel ilişkiyi ‘mutlak ilişki biçimi’ olarak görmekten vazgeçersek, bu film de o zaman klişe olur.”

SEYİRCİNİN NABZI

70 yaşına gelmesine rağmen, sinema endüstrisi tarafından hâlâ ‘afacan çocuk’ muamelesi gören **Steven Spielberg**, bu sıfatın hakkını vermek için usanmadan çalışıyor. Biz de, yeni filmi **“Casuslar Köprüsü”nün (Bridge Of Spies)** gösterime girişini fırsat bilerek, Spielberg sinemasının ‘kalabalık’ dünyasına yeniden bir göz atalım istedik.

FILM ÇEKMEK, SINEMANIN HER TÜRLÜ ÖGESİNİ USTACA KULLANMAK VE DE SINEMAYLA YATIP KALKMAK BİR İNSANA ANCAK BU KADAR YAKIŞIR! ÇOCUKLUĞUNUN SİYAH-BEYAZ GÜNLERİNDE başlayan sinema aşkını bizlere de aşılamayı başaran, her attığı adımda hayranlık uyandıran ve neyi yapıp neyi yapmayacağı kestirilemeyen bir büyük ustanın bahsediyoruz. Zamana direnmek yerine zamanla dost olup ondan nasiplenmeyi düstur edinen bu yönetmen, sinemanın sanat ya da eğlence olmasıyla ilgili tartışmaları da pek ciddiye almıyor. Oysa ki bu tartışmalar, aslında tam da onun sinemasının çevresinde yapılıyor, ondan bahsedilirken bu tartışmayı gündeme getirmek kaçınılmaz oluyor. Teknolojiyi çok iyi kullandığı gibi oyuncu yönetiminde de yetkin bir görünüm sunan bu büyük usta, tahmin ettiğiniz gibi (ya da sayfada gördüğünüz gibi!) bir zamanlar ‘Hollywood’un yaramaz çocuğu’ yakıştırmaları yapılan Steven Spielberg.

18 Aralık 1946 Cincinnati, Ohio doğumlu Steven Allan Spielberg’ü anlatmaya nereden başlayacağımızı bilemiyoruz doğrusu. Çocuk denecek yaşlarda kamerayla haşır neşir olmaya başlayıp, çevresindeki herkesi kullanarak filmler çekmesinden mi başlamalı, yoksa ilk ‘ciddi’ çıkışını yaptığı “Bela”dan (Duel) mı? İsterseniz filmi başa saralım ve ustanın kariyerine çocukluk günlerindeki sinema yapma iştahından

girelim. Babasının ona aldığı 8mm’lik kamerayla her şeyi çekip onları kurgusal bir yapıyla buluşturması, ‘ağaç yaşken eğilir’ atasözünün cık oturduğu bir durum. Zira küçük Steven Allan, çevresindekilere adeta birer sinema objesi gibi yaklaşıp öyle kameraya aktarmayı bir ‘ilke’ haline getirmiş görünüyor o yıllarda. Özellikle 2. Dünya Savaşı ve uzaylı istilası meselesine kafayı takmış olduğu hissedilen (ve sonraki yıllarda bu konulara dair başyapıtlar üretecek olan) yönetmen, çektiği kısa filmler ve uzun film denemeleriyle henüz 20’sine gelmeden olayı çözmüş gibidir. Klasik bir western dizisi olan “Wagon Train”de kurgu asistanı olarak çalışan, John Cassavetes’in “Yüzler” (Faces) filminde yapım asistanı kimliğiyle görev yapan Spielberg, bir yandan da televizyonun ‘yol açıcı’ özelliğini çok iyi kullanır. “The Name Of the Game”, “Marcus Welby, M.D.”, “Night Gallery”, “Columbo”, “The Psychiatrist”, “Owen Marshall” gibi dizilerin çeşitli bölümlerini yöneterek hem teknik anlamda kendini geliştirir hem de sonraki yıllardaki önlenemez çıkışının startını verir.

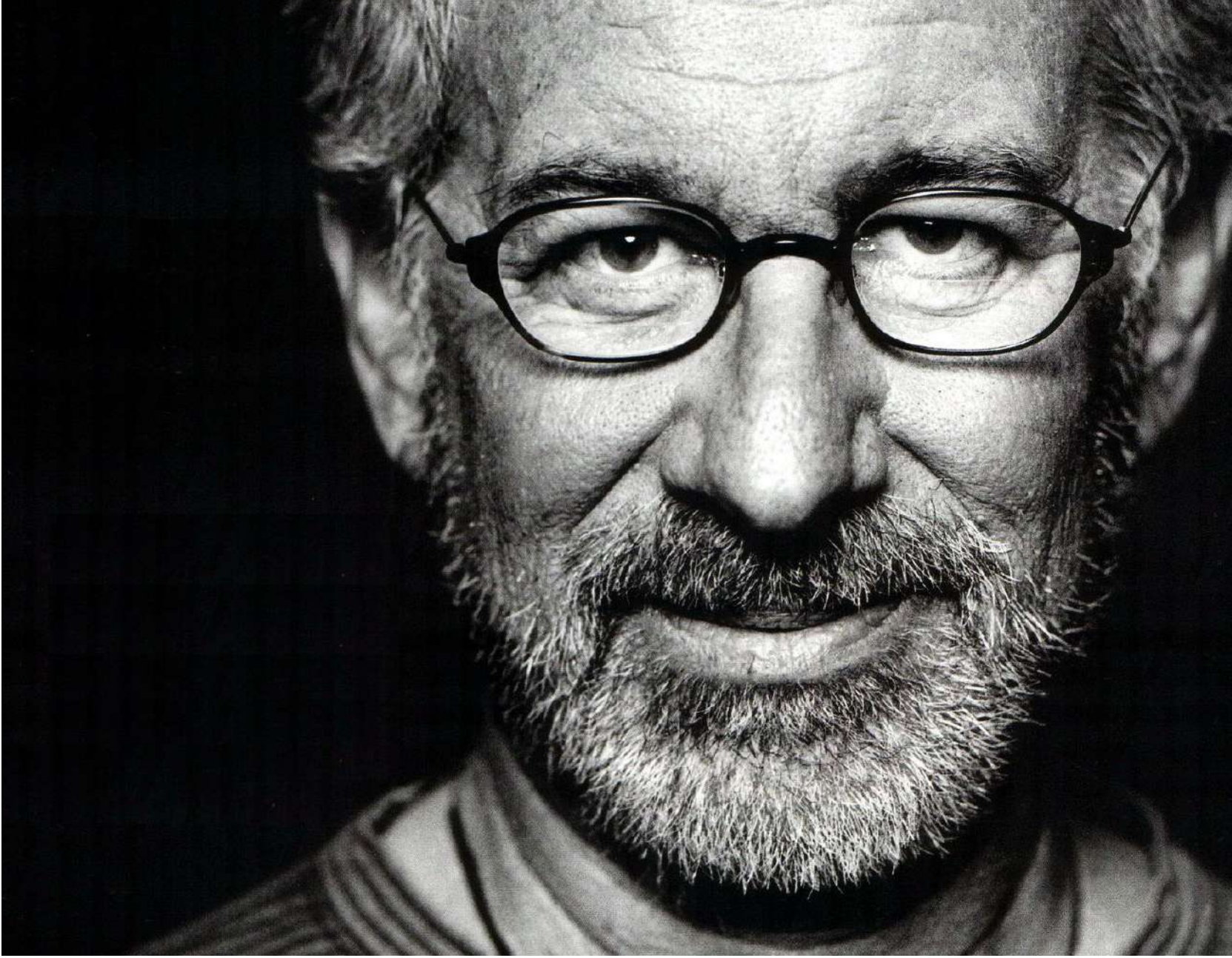
Çocuk denecek yaşta çektiği ve sinema gösterimini yapmayı başardığı uzaylı istilası filmi “Firelight”ı saymazsak ilk uzun metrajlı çalışmasını bir televizyon filmiyle, “Bela”yla 1971’de (yaş 25) gerçekleştiren Spielberg, peşine bir TIR’ın takıldığı David Mann’ın hikayesiyle öylesine bir gerilim yaratır ki, yapımcı şirket Universal’ın filmi peliküle

basıp (biraz da uzatıp) sinemada gösterime sokmasına neden olur. Böylece aynı zamanda ilk uzun metrajlı sinema filmini de çekmiş olur genç usta aday. Avoriaz Fantastik Filmler Festivali’nde büyük ödül alan ve Altın Küre’ye aday gösterilen bu ilk film, önünün kısa sürede açılacağını da işaretleriyle doludur. Öyküye hakimiyeti, az kişiyle (hatta tek kişiyle) gerilim yaratma kabiliyeti ve sinemanın teknik yanına olan hevesi, geleceğin yıldız yönetmenine doğru giden yolu gösterir tüm sinema alemine. “Korkun meslektaşlarım, ben geliyorum ve önümüzdeki 50 yıla damgamı vuracağım.” der gibidir adeta.

"SOMETHING EVIL" VE "SAVAGE" GİBİ İKİ TELEVİZYON FİLMİYLE YOLUNA DEVAM EDEN BU DİKKAT ÇEKİÇİ GENÇ SINEMA ADAMI, GERÇEK ANLAMDA İLK SINEMA FİLMİNİ

1974’te “Sugarland Ekspresi”yle (The Sugarland Express) gerçekleştirir. Cannes’da senaryo ödülü alan yapım, Goldie Hawn’un tüm tazeligi ve Spielberg’ün dinamik anlatımından güç alan bir ‘kaçıp kovalamaca’ filmidir. Gerçek bir öyküye sırtını dayayan bu ilginç deneme, yönetmeni yine bir yol filmiyle baş başa bırakır, ama hak ettiği alkışı bugünlere kadar bir türlü alamaz, Amerika’dan çok Avrupa’da önemsenen bir film haline gelir.

Ve herkesçe Spielberg’ün ilk başyapıtı olarak kabul edilen “Jaws”a gelir sıra. Yıl

1975'tir ve bir köpekbalığının yarattığı dehşetin yansımaları, inanılmaz boyutlara ulaşır. Filmi seyredenler, deniz kıyılarında yanaşmakta bile güçlük çekmektedir. Bir fenomen haline gelen yapım, sonrasında bir dizi devam filmini de getirir ve Steven Spielberg adının Hollywood tarihine altın harflerle yazılmasını sağlar. Kurgu, müzik ve ses dallarında Oscar kazanan bu irkiltici film, zaman içinde böylesi bir türün (denizde korku) oluşmasına neden olur ve birçok genç sinemacıyı etkiler.

BİLİMKURGUDA BİR ZİRVE OLARAK SİNEMA TARİHİNE GEÇEN 1977 YAPIMI "TEHLİKELİ İLİŞKİLER" (CLOSE ENCOUNTERS OF THE THIRD KIND), SPIELBERG'ÜN HAYRANI OLDUĞU FRANSIZ USTA FRANÇOIS Truffaut'yu aktör kimliğiyle beyazperdeye yansıtır ve uzaylı-insan ilişkisine yeni bir

boyut getirir. Yönetmenin sık sık kendisinin 'alter ego'su olduğunu söylediği Richard Dreyfuss'a "Jaws"tan sonra yine başrolü biçtiği film, bir yandan da unutulmaz 'bilimkurgusal duygu sağanağı' "E.T."nin (E.T. The Extra-Terrestrial) işaretlerini vermektedir. Bir dolu adaylığı olmasına karşın, yalnızca görüntüleriyle Oscar alabilen "Tehlikeli İlişkiler", Akademi'nin Spielberg ismini ciddiye almadığını da göstermektedir bir yandan. Uzun bir süre daha ciddiye alınmayacak ve 'haylaz ufaklık' yaftasından kurtulamayacaktır yönetmen.

Pek önemsenmeyen 2. Dünya Savaşı komedisi "1941: Çılgın Dünya'nın (1941) ardından sinemanın seriyal geleneğinin yepyeni halkası "Indiana Jones" filmlerinin ilk çalışması "Kutsal Hazine Avçıları" (Raiders Of The Lost Ark) alır sırayı.

Maceranın tadı, heyecanın adı ve Harrison Ford'un kamçıyla efsaneleşen bu seri, Steven Spielberg filmografisini de renklendirip çeşitlendirir. Nefes almaksızın izlenen, bütün öğeleriyle izleyiciyi 'maceralar alemi'ne sokan "Indiana Jones"ların ikincisi 1984'te, üçüncüsü ise 1989'da gösterime girer ve sinema sanatının 'yenilenen yüzü'yle tanıştırır sinemaseverleri. Bu üç filmin arasına neler sıkıştırmış usta yönetmen diye sorarsanız, söyleyecek çok şey var yine. Boş durma ve biraz nefes alma gibi kötü bir alışkanlığa sahip olmadığı için film çekme hızını koruyan Spielberg, 1982'de 'dostluk kumkuması' uzaylının dünyadaki duygusal hikayesini anlattığı ve fenomenleşen "E.T."yi, 1983'te televizyon dizisi "Alacakaranlık Kuşağı"nın (The Twilight

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Spielberg'in 25 yaşında çektiği ilk filmi "Bela" (Duel) TV için çekilmesine rağmen çok iyi bulununca sinemada da çıkmıştı.

Spielberg "Jaws"da kullanılan dev köpekbalığı maketine 'Bruce' ismini takmıştı

Bir dönem çocuklarının dimağlarına kazınmış büyük bir filmidir "E.T."

Zone) sinema filmindeki bir bölümü, 1985'te ilk 'ciddi' filmi olduğu söylenen (ama bizim bu görüşe pek katılmadığımız) "Mor Yıllar"ı (The Color Purple) ve 1987'de bir çocuğun gözünden savaş gerçeğini somutladığı "Güneş İmparatorluğu"nu (Empire Of The Sun) gerçekleştirir. Bunlara üç "Indiana Jones" filmini de eklersek, yönetmen için bunun dolgun bir dönem olduğundan bahsetmek yanlış olmaz sanırız.

YAŞAM VE ÖLÜM KAVRAMLARINI DUYGUSAL BİR HİKAYEDE BULUŞTURAN "DAİMA" (ALWAYS) VE PETER PAN'IN MASALSİ DÜNYASINA SPIELBERG DAMGASINI VURAN "KANCA" YLA (HOOK) BİRBİRİNE son derece uzak iki filmi arka arkaya çeken yönetmen, sıradaki projesiyle yeni bir fenomen daha yaratmak üzeredir. İlkini 1993'te, ikincisini 1997'de çektiği, üçüncüsünün ise yapımcılığını üstlendiği "Jurassic Park" üçlemesiyle dünya çapında bir ticari başarının daha kapılarını açar. Bizce yanlış yapılarak hedef kitlesi olarak çocukları seçen bu filmler, dinazorların olanca ırkilticiliğini kullanıp küçük büyük herkesi korkutur ve sinema tarihinin derinliklerine gizlenen dinazorlu filmleri hortlatır. Pazarlama stratejisi de çok iyi belirlenen, dolayısıyla film dışında birçok ürünle desteklenen bu projelerden sadece ilki bile sadece Spielberg'e 250 milyon dolar gibi bir gelir getirir. Milyar dolarlar düzeyinde bir servete sahip olan yönetmeni, bu alanda yalnızca yakın dostu George Lucas zorlayabiliyor. Onun da elinde "Star Wars" gibi bir 'ürün' olunca, bu servet yarışının nedeni kolaylıkla anlaşılabilir.

Onca hayran kitlesine, müthiş ticari başarılarla, köşe taşı olarak kabul edilen filmlere, sinema sanatını yenileyen bir anlayışa sahip olmasına karşın, ilk filmi "Bela"dan 1993'teki "Schindler'in Listesi"ne (Schindler's List) kadar yönetmen olarak Oscar almayı başaramayan, Akademi'nin bir tür gizli 'kara liste' müdavimi haline gelen Spielberg, 2. Dünya Savaşı sırasında Yahudilere karşı uygulanan sistemli soykırımın 'farklı' bir yönünü resmettiği siyah-beyaz başyapıtı "Schindler'in Listesi"yle bu konuda da amacına ulaşır ve yönetmen Oscar'ını kucaklar. Böylece ciddiye alınmaya başladığını da hissettirir usta sinemacı ve bu filmiyle 'haylaz çocuk'

Stanley Kubrick'ten miras kalan "Yapay Zeka"nın (Artificial Intelligence: AI) setinde Haley Joel Osment ile...

altında yorulmuş bir sinemacının ipuçlarını verir. Biraz 'hafifleme' ihtiyacının doğurduğu filmler gibi görünür bunlar. İkisi de gerçeklerden beyazperdeye yansımalarına karşın, masalsı atmosferleri ve 'hafif' yapılarıyla öne çıkar. 2005'te gösterime giren iki filminden ilki olan H.G. Wells uyarlaması "Dünyalar Savaşı" (War Of The Worlds) da bu izlenimi kıramaz ve yönetmenin üzerindeki 'metal yorgunluğu'nu derinden hissettirir. İkinci film "Münih" (Munich) ise Spielberg sineması için tam bir 'silkinme' anlamı taşır. 'Ciddiyet'tir artık onun yönü belli ki, 'gerçekler'le teşrikimesaiden vazgeçmemesi gerekiyor sanki!

2008'DE "INDIANA JONES" SERİSİNE DEVAM ETME KARARI ALIR VE "INDIANA JONES VE KRİSTAL KAFATASI KRALLIĞI" YLA (INDIANA JONES AND THE KINGDOM OF THE CRYSTAL SKULL) HEM KENDİSİNİN hem de Harrison Ford'un 'yaşlandığı'nı belgeler. 2011'e iki film sıkıştırır Spielberg. İlki, Hergé'nin meşhur çizgi karakterini beyazperdeye taşıyan eğlenceli animasyon "Tenten'in Maceraları" (The Adventures Of Tintin); ikincisiyse 1. Dünya Savaşı hikayesi anlattığı "Savaş Atı"dır (War Horse). İkisi de belli bir düzeyin üzerindedir, ama artık 'başyapıt' tadında bir şey çıkaramayacak gibidir yönetmen. Ertesi yıl kadrajımıza giren "Lincoln" ile "Fazla konuşmayın!" der sanki, Abraham Lincoln üzerine sağlam bir hikaye anlatır bize. Başroldeki Daniel Day-Lewis de Oscar'la taçlandırılır.

Şimdiyse Steven Spielberg sinemasında 'Soğuk Savaş' rüzgarları estiren "Casuslar Köprüsü" (Bridge Of Spies) var karşımızda. Coen'lerin senaryo katkısı da arkasına alan sinemacı, bu yılın Oscar'larında 'favori' listesine girmesine kesin gözüyle bakılan filmiyle iddiasını gösteriyor bir kez daha. Ve durmaya niyeti yok yönetmenin. IMDb verilerine göre, "Indiana Jones" serisinin beşinci halkasının da içlerinde olduğu beş proje görünüyor ufukta. En yakın olansa, 2016'da gösterime girmesi planlanan Roald Dahl uyarlaması "The BFG". Ne diyelim, yolu açık olsun! Bıkmayız biz Spielberg filmi izlemekten...

İkisi de oyuncu olan Amy Irving ve Kate Capshaw'la iki evlilik eskiten, ikisi evlatlık olmak üzere altı çocuk sahibi olan

yaftasını ara sıra çıkaracağını işaret eder.

1997'de yine ayakları yere basan bir film olan "Amistad"la Amerika'nın geçmişindeki lekelerden birine, Afrika kökenli kölelere dair gerçek bir olaya el atan ustalığı su götürmez sinemacı, sonraki filmi "Er Ryan'ı Kurtarmak"la (Saving Private Ryan) bir kez daha yönetmen Oscar'ını alır ve Akademi'ye karşı sağlam durduğunu kanıtlar. Babasının 2. Dünya Savaşı'nda görev yapmış olması, onun her zaman bu savaşın hikayelerine yakın durmasını sağlamıştır ve bu filmle uzun zamandır hayali olan bir projeyi gerçekleştirmiş olur. Yine gerçek bir olaya sırtını dayadığı yapımda birlikte çalıştığı Tom Hanks ise onun vazgeçemediği aktörlerinden biri haline gelecektir.

Bizce (ve birçoklarınca) tüm zamanların en iyi yönetmenlerinden biri, giderek en iyisi olan Stanley Kubrick'in ölmeden önce projelendirdiği bilimkurgu filmi "Yapay

Zeka" (Artificial Intelligence: AI), 2001'de Steven Spielberg'ün ellerinde tabii ki 'farklı' bir yapıma dönüşür. Ama Kubrick ve Spielberg zekalarının buluşması, yeni ve alabildiğine çarpıcı bir bileşimi de beraberinde getirir bu filmle. Sonraki filmi "Azınlık Raporu"yla (Minority Report) bir kez daha bilimkurguya el atan, ama bu aşamada aksiyoner tavrına ağırlık veren Spielberg, Philip K. Dick'ten uyarladığı yapıtıyla geleceğin dünyasına dair ilginç saptamalarda bulunmayı da ihmal etmez. Tom Cruise'la çalışmaksa oyuncu yönetiminde yeni bir deneyime doğru taşır onu. Belki de Stanley Kubrick ustanın çalıştığı bir aktörle yola çıkmanın 'doğru' olduğunu düşünür. Ve bizce yanılmaz...

Steven Spielberg'ün 2002 ve 2004 yıllarında gösterime giren iki filmi "Sıkıysa Yakala" (Catch Me If You Can) ve "Terminal" (The Terminal), onca ağırlık

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

"Jurassic Park" perdede dinzorları en inandırıcı gösteren ilk film olduğu gibi DTS ses sistemini de kullanan ilk filmidir...

"Er Ryan'ı Kurtarmak" ile "Tenten'in Maceralarını" gibi iki farklı uçta da filmler çekebilen bir yönetmen Spielberg

Bizde "Kamçılı Adam" adıyla gösterilen "Indiana Jones And The Temple of Doom"un setinde Harrison Ford ile...

sinemacının yönetmenlik dışında da sinema sanatına katkıları büyük. "Kötü Ruh" (Poltergeist), "Gremlinler" (Gremlins), "Geleceğe Dönüş" (Back To The Future), "İçimde Biri Var" (Innerspace), "Masum Sanık Roger Rabbit" (Who Framed Roger Rabbit), "Düşler" (Dreams), "Taş Devri" (The Flintstones), "Siyah Giyen Adamlar" (Men In Black), "Canavar Ev" (Monster House), "Atalarımızın Bayrakları" (Flags Of Our Fathers), "Iwo Jima'dan Mektuplar" (Letters From Iwo Jima), "Transformers", "Super 8" gibi unutulmazlara yapımcı kimliğini yansıtan Spielberg, "Er Ryan'ı Kurtarmak"tan yola çıkarak projelendirdiği televizyon dizisi "Kardeşler Takımı"na (Band Of Brothers) da prodüksiyon katkısı esirgememiştir. Video oyunlarının en popülerlerinden biri olan "Medal Of Honor"ın da yaratıcısıdır usta sinemacı. Savaş, özellikle de 2. Dünya Savaşı üzerine zaafını her şekilde su yüzüne çıkarmaktan çekinmez. Gelecekte de bu konuda yeni hamleler bekleyebiliriz ondan...

TÜM 'TİCARİLİK' TARTIŞMALARININ ORTASINDA OLMASINA KARŞIN SİNEMA SANATA YADINAMAYACAK BİR RENK KATTIĞI KABUL EDİLEN STEVEN SPIELBERG, TEKNOLOJİNİN SİNEMAYA

katkısını en üst düzeye çıkarması, masalsı olmaya yakın anlatımını sonuna kadar savunması, cesaret isteyen projelere gözünü kırpmadan girmesi, sinema yapma iştahını her daim koruması, fiktif konulara olduğu kadar gerçek öykülere de olan hakimiyeti, seyirciyle kurduğu olağanüstü bağ, oyuncularına sahiplenmesi ve onları yönetmedeki rahatlığı, teknik ekibiyle olan uyumu, 70'ine gelmesine rağmen 'hınzır' bakışını hiçbir zaman kaybetmemesi, 'demokrat' oluşu, jenerikten son yazılara kadar geçen film süresini en iyi şekilde değerlendirmesi, ticari zekası ve de en önemlisi geleceği (sinemanın geleceği tabii) görme gibi bir yetiye sahip olmasıyla 20. yüzyılın son çeyreğine damgasını vuran bir sinema adamı. 21. yüzyılın ilk çeyreğinde de onun sinema sanatındaki varlığını fazlasıyla hissediyoruz.

"Seyirciyi düşünerek film çekerim, zira ben de bir seyirciyim" diyerek sinemaya bakışını net bir dille özetliyor Steven Allan Spielberg. Bunun üzerine söyleyecek pek bir şey kalmıyor doğal olarak!

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

YUGOSLAVYA'NIN ÖLÜMÜ

BBC'nin 1995 tarihli dört buçuk saatlik belgeseli “Yugoslavya'nın Ölümü” (The Death Of Yugoslavia), **Tito'nun** ölümüyle kaosa sürüklenen ülkenin **son dönemini** anlatıyor. Hem de bu süreçte payı olan her insanı bulup bir şekilde **kamera karşısına** oturtarak...

TARİHİN EN GERİLİMLİ DÖNEMLERİNDE, BİPOLARİZE DÜNYA, İKİ KUTUP ARASINDAKİ SATRANÇ OYUNUNUN BİR SONRAKİ HAMLESİNİ BEKLERKEN, AVRUPA'DA PEK AZ KİŞİNİN ÖNGÖREBİLECEĞİ BİR İDEAL HÜKÜM SÜRÜYORDU. SPOT IŞIKLARININ ALTINDA OLMASA DA: YUGOSLAVYA. YUGOSLAVYA BİR HAYALDI, JOSIP BROZ TITO'NUN VE ONUN ardından gidenlerin hayali. Bu hayal, onu ayakta tutan Tito'nun sahneyi terk etmesiyle beraber tarihe karışacaktı.

Yugoslavya'nın dağılmasının çok net şekilde seçilebilen sebepleri vardı. En önemli sebeplerinden ilki, hiç kuşku yok ki halka pek yüce, 'her şeye rağmen bir aradalık' hissini veren Tito'ydu. Tito'nun hayatı boyunca başkanlık ettiği ülkede onun eliyle beraber güç dengesi kaymaya başladı. Başkanlık, Yugoslavya'yı oluşturan cumhuriyetler arasında belli görev periyotları neticesinde devrediliyor ve otoritenin sahibi sürekli olarak el değiştiriyordu. Bu durum birliktelik hissini zaman içerisinde azalttı.

Bir diğer önemli sebep, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıydı. Bu iki 'sosyalist' devlet birbirine yaslandığı için değil, bilakis, yaslanmadığı için. Yugoslavya, Soğuk Savaş döneminde bir denge politikası izleyerek Soğuk Savaş'ın taraflarından biri olmayı reddetti. Bu durum onu özel ve ayrıksı kılıyordu, herhangi bir tarafın piyonu haline gelmemesi önemliydi. Sovyetler Birliği yıkılıp Soğuk Savaş nihayete erince, Yugoslavya'nın izlediği politika bir anda önemini, Yugoslavya da vazifesini kaybetti. Kısa süre sonra ekonomik sıkıntılar baş gösterecekti.

Yıkılma sürecinde Batı'nın tutumu da önemliydi. Kapitalizmi bir ekonomi dini haline getirme misyonunu üstlenmiş Batı, Yugoslavya'yı işlenmeye hazır bir maden olarak görüyordu. Bu sebeple ülke bir anda karışınca Batı'nın tek yaptığı beklemek oldu. İnsanlığın genel psikolojisi üzerinde büyük bir tahribat yaratmış olan soykırımlar bu bekleme döneminde gerçekleşti. Yugoslavya sadece dağılmıyordu, azalıyordu da. Çok değil, birkaç sene önce huzur içinde yaşayan insanlar akıl almaz yöntemlerle birbirlerini öldürüyorlardı. 'Medeniyetin beşiği' sadece bekledi. Beklemesinin sebebi faydacılığından kaynaklanıyordu. Yugoslavya el değmemiş bir pazardı ve fırsat bu fırsattı.

Yugoslavya'nın dağılma süreci sadece bu ülkeye dair değil, insanlığın tarihine dair birçok şey söylüyor. Milliyetçiliği ele alalım. 20. yüzyıldan itibaren insanlığın yaşadığı her türlü krizin başrolünde bu mefhumu görmek mümkün. Çoktandır yeni nesil bir din haline geldiğini söylemek de. Yugoslavya'da da durum farklı değil. Bu toprakların en çok sevgi ve saygıya nail olmuş değeri Tito ölür ölmez,

sistem onun tam zıttını yaratıyor: Slobodan Miloseviç. Tito, yaşadığı yıllar boyunca 'herkesin kıymetini bilerek bir arada olmayı' ne kadar önemseydiyse Miloseviç de o kadar önemsiyor diğerlerinden ayrılmayı. Böylece küçük bir kıvılcımdan, büyük ülkeyi yakacak bir yangın çıkıyor. Miloseviç bu yangını körükliyor, yaşıyor, ondan fayda güdüyor. Nice katliamların, akla hayale sığmayacak soykırımların yaşanmasına sebep oluyor Miloseviç'in milli tutkuları. Avrupa ikinci bir Hitler yaratıyor, ama herkes kendi arzularını her şeyin üstünde tuttuğu için, kimse bir şey yapmıyor.

BBC'nin dört buçuk saatlik muazzam belgeseli “Yugoslavya'nın Ölümü” (The Death Of Yugoslavia), büyük ve çok uluslu bir ülkenin dağılma hikayesini bütün taraflarına mikrofona uzatarak anlatıyor. Belgesel, 19 Kasım 1988'de Slobodan Miloseviç'in Belgrad'da yaptığı bir konuşmayla açılıyor. Kadraja sığmayacak denli fazla insan toplanmış bir meydanda. Miloseviç bağırıyor çok alışık olduğumuz o cümleleri: “Kazanacağız. Her ne kadar iç ve dış mihraklar bize engel olmaya çalışsalar da... Onlara diyeceğiz ki, 'Korkmuyoruz! Sizinle savaşmaktan kendimizi sakınmayacağız.'” Kalabalıktan coşkulu bir gürültü yükseliyor. Belgesel, hızlıca o dönem Sırbistan'ın başkanı olan Ivan Stamboliç'e 'cut' yapıyor: “Dedim ki” diyor Stamboliç, “Yurdumuzdan geriye ne kalacak?”, “İsrar etti” diyor, “Kendi isteğimizi Yugoslavya'nın geri kalanına empoze edeceğiz.” Tekrar dönüyoruz mitinge, “Kazanmak için gerekirse her türlü savaşa gireceğiz” diye devam ediyor Miloseviç kalabalıklar karşısında, epeyce vakur ve kendinden emin bir ifadeyle.

Yakın tarihin belgeselini yapmak için muazzam bir nazikliğe sahip olmak gerekir. Zira uzak tarihin üzerine set çekilmiş, zamanının yargıları artık birer yasaya dönüşmüştür ve bu yasalar hiç değilse ezici bir çoğunluk tarafından kabul edilmiştir, ancak yakın tarih için bu durum böyle değildir. Dönemin tanıkları yaşamaktadırlar. Ayrışmanın sebebinde oluşturulan ülkeler de, katliamların büyük acıları da... BBC'nin her ayrıntıyı önemseydiği belgeseli “Yugoslavya'nın Ölümü”, mevzubahis nazikliğe sahip ve bu sebeple mikrofونunu belki de en çok Miloseviç'e uzatıyor. Miloseviç, aslında pek uzağındayken gücü nasıl avucuna aldığı, bu gücü kitleleri nasıl provoke etmek için kullandığını ve neden pişman olmadığını anlatıyor ilk ağızdan. Belgesel, bunu yaparken iki türlü tarihe tanık ediyor izleyenlerini: Yugoslavya'nın tarihine ve şu an kamera karşısında vuku bulan tarihe.

SENİN GİBİSİ YOK!

Bir dönemin gişe rekortmeni filmlerinden **“Arabesk”** (1989), yönetmeni Ertem Eğilmez’in unutulmaz filmlerinden **“Sürtük”ün** (1965) hikâyesinden pek çok unsuru ödünç alıyordu. “Arabesk”in komikten çok dramatik sahnesi, Ekrem’in **Beyoğlu’nda ağlayarak** tek başına yürüdüğü kaydırma, “Sürtük”ün finalinin neredeyse aynısıdır.

ERTEM EĞİLMEZ’İN VASIYET FİLMİ “ARABESK”, ÇEKİLDİĞİ DÖNEMDE ÜLKEMİZDE SINEMA ALANINDA GERÇEKLEŞEN EN BÜYÜK OLAYDI DESEK YALAN OLMAZ... TÜRKİYE SINEMASININ DURAKLAMA DÖNEMİNE GİRDİĞİ O YILLARDA BU İDDİALİ KOMEDİ HEM BASINDA KENDİSİNE GENİŞ YER BULMUŞ HEM DE BÜYÜK BİR GİŞE BAŞARISINA ulaşmıştı. Bunda kadrosundaki yıldız isimler kadar, sinemamızda pek benzeri olmayan bir komedi anlayışını benimsemesinin de etkisi vardı.

80’li yıllarda özellikle ZAZ ekibinin “Uçak” (Airplane!), “Çok Gizli” (Top Secret!) veya “Çıplak Silah” (The Naked Gun: From the Files of Police Squad!) gibi filmleriyle parodiler ve absürt komediler revaçtaydı. “Arabesk” de, o dönemde genç bir mizah yazarı olan Gani Müjde’nin kaleme aldığı senaryosuyla, bir Yeşilçam parodisiydi.

Seksenler gençlerin Yeşilçam’a ve bu ekolün kendi içinde ürettiği klişelere biraz daha mesafeli bakmaya başladığı yıllardı.

Bunun siyasal, sosyolojik ve ekonomik unsurlara dayanan nedenleri bambaşka bir yazının konusu ama uzun lafın kisası; kör olan gözleri aniden açılan âşıklar, bir gecede beyazlayan saçlar, nayırlar, nalamazlar o yıllarda gerek mizah dergilerine gerekse arkadaş arası geyik muhabbetlerine sızmaya başlamıştı. Bu nedenle bir Yeşilçam parodisi aslında dönemin ruhuna son derece uygundu.

Fakat bir Yeşilçam parodisi elbette ZAZ filmleri gibi örneklerden ayrılmaktaydı. “Uçak”, “Çok Gizli” veya benzerleri, kendisini ciddiye alan ve halihazırda komik bulunmayan filmleri mizah malzemesi olarak kullanıyordu. Dolayısıyla, aslında içerdiği tüm absürt unsurlarla kendisi parodi gibi duran Yeşilçam melodramları nasıl parodi malzemesi olabilirdi? Bu bağlamda “Arabesk”in yönetmenlik görevini Yeşilçam’ın usta isimlerinden Ertem Eğilmez’in üstlenmesi ayrıca anlamlıydı.

Böylece “Arabesk” Yeşilçam ile dalga geçen değil, onu ciddiye alarak parodisini yapan bir filme dönüşüyordu.

Çocukluklarından beri birbirini seven Şener (Şener Şen) ve Müjde’nin (Müjde Ar) aralarına giren kötüler ve çeşitli yanlış anlamalar nedeniyle sürekli ayrı düşmesini konu alan “Arabesk”, bir noktada karakterlerini İstanbul’da gazino dünyasının içine de bırakıyordu. İşte buradan itibaren “Arabesk” farklı filmlerden klişeleri abartarak ödünç aldığı kadar tek bir filmin anlatısını anımsatmaya başlıyordu. Söz konusu film ise yine Ertem Eğilmez’in yönettiği 1965 yapımı “Sürtük” idi.

“Sürtük”, çalgılı bir meyhanede şarkı söyleyen fakir Naciye’nin (Türkan Şoray) gazino patronu Ekrem (Ekrem Bora) tarafından keşfedilmesiyle başlar. Naciye’de hem yıldız ışığı gören hem de ondan hoşlanan Ekrem, bu inatçı genç kadını eğiterek bir assoliste dönüştürür. Naciye, Türkan adıyla sahne almaya başlar ama bir yandan da kendisine şan dersleri veren piyanist Cüneyt’e (Cüneyt Arkın) âşık olur. Ekrem ikisini ayırmak için çeşitli tehditler savurur, daha sonra kaçmayı başardıklarında da işe girdikleri gazinoları satın alarak parasız kalmalarını sağlar. Fakat en nihayetinde aşk kazanır ve “Sürtük”

Ekrem’in Beyoğlu’nda yalnız yürüdüğü bir sahneyle biter.

“Arabesk”in başrol oyuncularını da kendileriyle aynı adı taşıyan karakterlere hayat verirken, neredeyse bir prototip olan gazino patronu Ekrem, bu sefer Don Corleone esintileri taşımasına ve Uğur Yücel tarafından canlandırılmasına rağmen Ekrem olarak kalmıştır. “Sürtük”ün yukarıda özetlediğimiz hikâyesinin hemen hemen tüm dönemeçleri, “Arabesk”te de karşımıza çıkar. Müjde ve Ekrem’in tanışması veya Müjde ile Şener’in tren istasyonunda buluşarak kaçma planı gibi çok benzer sahneler mevcuttur iki filmde. Fakat tüm bu benzerlikler bir yana, “Arabesk”in şu komikten çok dramatik ve unutulmaz sahnesi, Ekrem’in Beyoğlu’nda ağlayarak tek başına yürüdüğü kaydırma, aslında “Sürtük”ün finalinin neredeyse aynısıdır. Dolayısıyla “Arabesk” çoğunlukla bir Yeşilçam parodisi olarak anılsa bile aslında daha ziyade “Sürtük”ün pastişidir. İşin daha ilginç tarafı ise Eğilmez’in aynı hikâyeyi aynı isimle bir kez daha sinemaya uyarlamış olmasıdır. “Sürtük”ün 1970 yapımı o ikinci çeviriminde âşıkları Hülya Koçyiğit ve Göksel Arsoy canlandırırken, gazino patronu Ekrem’i canlandırma göreviyse yine Ekrem Bora tarafından üstlenilmiştir.

YÜZÜNDEKİ SIR

ORJİNAL ADI Phoenix

YÖNETMEN Christian Petzold

OYUNCULAR Nina Hoss,

Ronald Zehrfeld, Nina Kunzendorf

YAPIM/SÜRE 2014 Almanya -

Polonya, 94 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Almanca

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

I DÜNYA SAVAŞINDAN HEMEN SONRA BERLİN... ALMAN TOPLAMA KAMPLARINDA ESİR OLARAK YAŞAMIS VE büyük işkenceler görmüş bir kadın olan Nelly, canını zor kurtarabilmiştir. Bir arkadaşı sayesinde Berlin'e geri döner. Yüzü sargılar içindedir. Bir estetik cerrahı onun yüzünü tekrar inşa eder adeta ve eski haline yakın bir hale getirmeyi başarır. Nelly iyileşir iyileşmez bombardımanlar sonucu artık tanınmaz hale gelen mahallesine geri döner. Ama asıl amacı yıllardır kendisinden haber alamadığı ve çok sevdiği kocasını bulmaktır.

Nelly eskiden çalıştığı bara gider ve Johnny'yi orada bulur. Johnny karısının öldüğünü düşünmektedir, ama Nelly onun kendisini görür görmez tanıyacağını düşünüyordur. Fakat Johnny, Nelly'i tanımaz. Yine de Johnny'nin karısına benzeyen başka bir kadın olduğunu düşündüğü Nelly'e bir teklifi vardır. Acaba Johnny kendisine aşık mıydı gerçekten? Yoksa onu kullanan fırsatçı bir adam mıydı?

Filmin orijinal adı "Phoenix" yani 'anka kuşu'. Anka kuşu çeşitli mitolojilerde ölümden dönen,

kendi küllerinden yeniden doğan bir canlıdır. Nelly'nin çalıştığı barın isminin "Phoenix" olması şüphesiz Nelly'nin bizi kendisine yapılan bir göndermedir. Nelly'nin dönüşü aslında yepyeni bir uyanıştan ibarettir... "Yüzündeki Sır" gibi filmleri izleyince Türkiye sinemasında yıllardır göremediğimiz şeyin ne olduğunu bir kez daha anlıyorsunuz: zarafet. Petzold'un filmi çok zarif, ince ince oya gibi işlenmiş bir film. Nelly'nin dramını hiç sömürmeden, ağıdalı bir hale getirmeden yavaş yavaş işliyor.

Petzold, bir sinema filmi için kısa gibi duran ve bazı izleyenleri ikna etmek konusunda biraz zayıf kalabilecek bu hikayeyi o kadar zarıfça anlatıyor ki kapılıp gidiyorsunuz. Özellikle sözlere hiç dökülmeden, yüreklere dokunan inceli finali, 'işte sinema bu' dedirtecek cinsten...

Petzold, sinema için çok anlamlı bir yüze sahip olan Nina Hoss'dan yine maksimum fayda sağlıyor...

Çok büyük olayların yaşanmadığı hikayesi bazı seyircileri tatminsiz bırakabilecek.

PETZOLD, BİR SINEMA
FİLMİ İÇİN KISA GİBİ
DURAN HİKAYEYİ
O KADAR ZARİFÇE
ANLATIYOR Kİ...

DOPE

YÖNETMEN Rick Famuyiwa
UYUNCULAR Shameik Moore,
Tony Revolori, Kiersey Clemons,
Kimberly Elise, Zoë Kravitz
YAPIM/SÜRE 2015 ABD, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng.
ŞİRKET Kanal D

FAZLASIYLA TANIDIK
BİR TÜRE AİT HOŞÇA
VAKİT GEÇİRTMEKTEN
ÖTEYE GİDEMİYEN
BİR ÖRNEK...

GEÇTİĞİMİZ SENENİN SUNDANCE HİTLERİNDEN "DOPE", ÖYKÜNDÜĞÜ FİLMLERDEN FAZLASI OLMAK İSTERKEN öykündüklerinin karışımının içinde boğulan filmlerden. 90'ların hip hop soslu gençlik komedilerini, biraz tesadüfler komedyası, biraz kara film avarı biraz da sosyal mesaj kaygısıyla elden geçiren Rick Famuyiwa, 'Spike Lee Olmak' adlı olmayan belgeselin yönetmeni gibi adeta.

Kendilerini mahallelerinin genel-geçer gangsta kurallarından uzak tutabilmiş, müzikle ayakta durmayı seçmiş üç arkadaşın 'hesapta yokken' teğet geçtikleri dünyaya dalmasının hikayesi "Dope". Ana karakterlerinin arasındaki gözden kaçmayacak uyum ve yüksek enerjili kurgusunun getirisiyle ilk yarısını tamamladığında 'içinde para ya da uyuşturucu olan çanta' merkezli vasat üstü türdaşlarından da hiç bir eksiği yok.

Keskin çizgilerle ayrılmış gibi görünen ilk yarı-ikinci yarı farkı yalnızca tempoyu kaybetmekle açıklanamayacak terslikler barındırıyor. Üçlünün gayri resmi lideri -ki kendisi Harvard'da okumayı hedefliyor- Dom, zorunlu olarak yaşamaya başladığı gangsta hayat tarzıyla birlikte para ve

güzel vakit kazanıyor. Torbacılık yapmak, başkalarına silah doğrultmak kendisini üzse de hoşlandığı kadının kalbine ve Harvard'a giden yolları bu şekilde yarıyor.

İşin sonuna geldiğimizde bunların doğru şeyler olmadığına dair dersler alacağımıza emin olsak da 'o an' fazlasıyla gecikiyor. Bunda yönetmenin hikaye üzerindeki kontrolü yitirmesinin payı büyük. Son beş dakikaya girdiğimizde Dom'un bizzat kameraya bakarak gereken toplumsal okumaları yapmasının da pek anlamı kalmıyor böylelikle. Boşa giden dakikalar, hızlandırılmış bir turla sonuca bağlanıyor.

Her şeye rağmen "Dope", eğlenceli vakit geçirmek ve türe olan özlemi dindirmek için 'beklentsizce' tecrübe edilebilir. Hip hop'a ilginiz varsa sizi bekleyen verimli soundtrack de cabası.

Siyahilerin ağırlıkta oldukları okul ve mahallelerdeki ilişkiler ağı hala sihrini koruyor.

Dom ve arkadaşlarının eldeki malı satma yöntemindeki inandırıcılık problemi filmin çöküşünü başlatıyor...

ZİFİRİ KARANLIKTA SOYGUN

Müzik geçmişiyle de dikkat çeken **İskoç** sinemacı **John Maclean**, ilk uzun metrajlı çalışması **“Sakin Batı”**dan (Slow West) önceki iki kısa filminde de **Michael Fassbender**’ı yönetmişti. 2011 tarihli **“Zifiri Karanlıkta Soygun”** (Pitch Black Heist) da bu kısıalardan biri.

ORJİNAL ADI Pitch Black Heist
YÖNETMEN John Maclean
YAPIM 2011 İngiltere
SÜRE 13 dk.

BU HAFTA GÖSTERİME GİREN MICHAEL FASSBENDER’LI LEZİZ WESTERN “SAKİN BATI”NIN (SLOW WEST) YÖNETMENİ JOHN MACLEAN, İskoçya topraklarından çıkmış bir müzisyen aslında. 1990’ların ikinci yarısından 2000’li yılların sonuna kadar önce The Beta Band, ardından da The Aliens gruplarında yer alan sanatçı, aynı zamanda videoklip yönetmenliği de yapmış bu süreçte. Michael Fassbender’in dikkatini çeken de bu videolardaki başarısı olmuş. Ve John Maclean’ın ilk uzun metrajlı filmi “Sakin Batı”ya kadar uzanan dostluk da kurulmuş böylece. Uzun metrajdan önce iki kısa filmle de test edilmiş bu birliktelik.

Bu kısa filmlerin ilki, 2009 tarihli “Motosikletli Adam” (Man On A Motorcycle). Bu yazının konusu olansa, 2011 tarihli “Zifiri Karanlıkta Soygun” (Pitch Black Heist). Michael Fassbender’in Liam Cunningham’ı da yanına alarak kamera önüne geçtiği çalışma, 2012 BAFTA’larında da ‘en iyi kısa

film’ ödülünü kucaklamıştı.

Michael ve Liam adlarında iki soyguncunun ‘ilginç’ hikayesini anlatıyor film: Zifiri karanlıkta bir kasa soygunu gerçekleştirmek üzere anlaşılan, ön hazırlıklarını tamamlayan ikili, iş zamanı geldiğindeyse ‘sürpriz’ bir finalin kendilerini beklediğinden habersizdir...

“Zifiri Karanlıkta Soygun”, bir bölümü tamamen karanlıkta geçen bir film. Kapkara ekranda Michael ve Liam’in sesleri eşliğinde takip ediyoruz bu bölümü; John Maclean’ın akıcı diyalogları ve ses faktörüyle hissedebiliyoruz yaşananları. Hikayenin orta kısmında, Michael ve Liam’in telefon beklerken geçirdikleri zamansa filmin hiç eksik olmayan mizahi tonunun iyice yükseldiği anları getiriyor beraberinde. Siyah-beyaz (bir bölümü sadece siyah!) film, “Sakin Batı”ya doğru atını süren yönetmenin daha çok işini göreceğimizi de hissettiriyor.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“GERÇEK HAYATTA HIÇBİR ZAMAN ROMANTİK OLMADIM. O YÜZDEN ROMANTİZMİ FİMLERİMDE KULLANMAM GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM.”

Ang Lee